

**KATOLIŠKI
MISIJE**

LAS MISIONES CATOLICAS

AGOSTO 1977

EL APOSTOLADO CONSTRUYE LA IGLESIA

Catequesis del Papa del 25 de agosto de 1976. (Continuación.)

Para construir la Iglesia es necesaria esta conciencia apostólica, esta conciencia misionera. Construir es decir poco, si no se entiende a la vez, para nosotros que somos víctimas de tantas demoliciones, reconstruir, no sólo con relación a lo que puede ser contingente y caduco en la vida histórica de la Iglesia, sino más bien con relación a sus elementos constitutivos, derivados de Cristo y queridos por El, tanto en el campo doctrinal como en el de las obras; y si no se proyecta la mirada, no tanto al pasado cuanto al futuro, al plano integrador, que todavía y siempre queda por cumplir en la historia. Es ésta una necesidad intrínseca al plano de salvación, único, universal, indispensable, instaurado por Cristo. Si su salvación es necesaria para toda la humanidad, y si la virtud operativa de tal salvación está condicionada, en cuanto nosotros podemos conocer, al servicio humano de la institución eclesiástica, aparece claro entonces cómo esta institución debe estar continuamente bajo la presión interior de una urgencia de dilatación, de difusión, de amor: "**caritas Christi urget nos**, la caridad de Cristo nos constriñe" (2 Cor 5, 14), exclama San Pablo, y lo demuestra su infatigable actividad apostólica (cf. 2 Cor 11, 16, ss.). Esta actitud ante el apostolado no es privativa de algunos de temperamento más vivaz y emprendedor; con las debidas formas y proporciones debe ser propia de todos los auténticos Cristianos, y no debe dirigirse sólo a los países llamados de misión, sino a todo ambiente en el que cada uno se encuentra. Quien comprende esta coherencia interior con el carácter cristiano, encuentra lógica la continua exhortación que dirigen hoy los Pastores de almas a que cada hijo de la Iglesia milite en las filas de la Acción Católica o de cualquier otra asociación destinada a la afirmación y a la difusión del nombre católico (cf. **Apostolicam acuositatem**, 33). El cristiano es un soldado; cómo y en qué medida nos lo recuerda el Apóstol (cf. Ef 6, 14; 1 Tes 5, 8; 1 Cor 9, 19-27). Y todavía más necesaria aparece la llamada que la Iglesia repite continuamente, sobre todo a la juventud, en orden a las vocaciones, reiterando la invitación de Cristo: "Venid en pos de mí y os haré pescadores de hombres" (Mt 4, 19). Es el gran problema de las vocaciones al sacerdocio o a la vida religiosa. Sí, un gran problema; tendremos que hablar de ello otro día.

Hay después casos especiales, a los que tenemos que admirar con gran simpatía y asombro; es el caso del cristiano que se hace misionero en el sentido específico; y esta palabra "misionero" nos deja entrever todavía un mundo dramático, relacionado con la difusión del Evangelio; difusión demasiado limitada aún, tanto en extensión geográfica como en porcentaje estadístico de la población del mundo. Cierto que no todos pueden ser personalmente misioneros, pero todos deberíamos sentir la fuerza del ejemplo de los misioneros y todos debemos sentirnos solidarios con estos heroicos heraldos de la fe y de la civilización con nuestra amistad, con nuestro óbolo, con nuestra oración: son ellos quienes fundan las nuevas Iglesias locales y construyen la Iglesia universal.

OČETOVA BESEDA

Ko je 14. aprila 1926 papež Pij XI. ustanovil „svetovni misijonski dan“, ki ga kratko imenujemo misijonsko nedeljo, so mnogi to novost vzeli kot eno posebnost več v cerkvenem letu. Po petdesetih letih obstoja se je pokazalo, da je ta nedelja postala budilka misijonske misli v vsej Cerkvi. Tista beseda vélikega misijonskega delavca P. Pavla Manna: „Vsa Cerkev za ves svet“ je začela osvajati krščanske vrste.

Da bi misijonskemu dnevni dal še večji poudarek, je lani ob petdesetletnici sedanji sveti oče Pavel VI. razposlal po svetu posebno pismo, ki je vredno, da ga razmislimo v podrobnosti in tekom leta skušamo v njem dobiti neprestanih pobud, da v svojem misijonskem delu vztrajamo in pridobimo še druge.

Saj Pavel VI. konča svoje pismo s telimi besedami: „V pričakovanju, da bo ta poslanica našla velikodušen odmev pri vseh, po vsem svetu razkropljenih bratih in sinovih, jim že sedaj izražamo našo zahvalo.“

„Zaradi vélikega dušno-pastirskega pomena je treba poudariti ‚svetovni misijonski dan‘, kajti izkazal se je z obilnimi tolažilnimi sadovi za Cerkev, pa ne samo, kar zadeva misijonski apostolat, ampak tudi kar se tiče ohranitev in rast vere v starih in novih Cerkvah.“

Zadnja trditev je pomembna, saj nam sveti oče poroča o polstoletnem izkustvu, da je od misijonske nedelje, to pomeni od misijonske misli in dela prišel blagoslov ne le na misijone, ampak tudi na stare Cerkve. To ni več teorija, ampak dognani sadovi, ki jih opazuje in ugotavlja tisti, ki ima najboljši pogled nad misijonskim delom posameznih krščanskih občestev.

Kaj je bil namen misijonskega dne? Papež navaja tri razloge: 1. da „bi se v božjem ljudstvu oblikovala prava misijonska zavest“, 2. misijonski dan naj bi bil koristen „za rast misijonskih poklicev“ in 3. misijonska nedelja naj bi razvila „vedno boljše misijonsko sodelovanje v duhovnem in gmotnem smislu“.

Pavel VI. sam poudarja, da je od prvega početka, ko je zasedel papeški prestol, dajal misijonske pobude, kakor so jih dajali njegovi predniki, med katerimi omenja predvsem Pija XI. in Pija XII. Ta obletnica pa mu daje poseben razlog, da znova spregovori o stvari, ki jo smatra za Cerkev prvenstveno. Saj ugotavlja: „Stanje vere v sodobnem svetu bi bilo precej drugačno, če bi vsi kristjani v svojem srcu imeli živo ljubezen do Cerkve in bi se bolj potrudili za širjenje Kristusove blagovesti po vsem svetu.“ Prav zato bomo mesec za mesecem razmišljali njegovo poslanico, da ob besedah ne kogarkoli, ampak svetega očeta samega utrjujemo v sebi misijonsko zavest.

F. S.

IRANSKA KRALJICA NAS JE OBISKALA

V Iranu že več let deluje slovenska usmiljenka s. Cecilija Rode, ki je predstojnica v zavetišču za gobavce in skrbnica njihovim otrokom. Lansko leto je doživela pač visoko pozornost: sama iranska kraljica je s svojim spremstvom obiskala gobavsko zavetišče in tudi dom sester usmiljenk. Objavljamo preprosto pisano poročilo s. Cecilije že zdaj, kasneje pa upamo priobčiti tudi fotografije srečanja naše misijonarke z iransko kraljico.

„Na praznik Marije Kraljice, 22. VIII. nas je obiskala iranska kraljica Fara Diba de Pahlavi. Veliko smo imele dela s pripravami na ta izredni obisk. Tri dni pred njenim prihodom so že prišli k nam številni policisti, ki so zavarovali pot do nas in našo postojanko samo. Na dan obiska, ki je bil v nedeljo popoldne, smo se ob štirih zbrali pri vhodu. Najprej je kraljico pozdravil ravnatelj vseh gobavskih naselij naokrog, potem pa še ravnatelj naše gobavske naselbine. Potem je kraljica vsem po vrsti segla v roke. Ko je prišla do nas štirih sester, nas je v francoščini nagovorila in se zanimala, koliko časa smo že v tem naselju, iz katere dežele smo, itd. Nato si je ogledala razne nprave naselja, najprej bolnišnico, kjer sta zaposleni dve naši sestri-bolničarki in pa devet indijskih zdravnikov za 36 interniranih bolnikov-gobavcev. Kraljica ima zelo čuteče srce, kar smo tudi pri obisku gobavcev opazile, saj je pred nekaterimi kar jokala.

Ko je prišla v naš otroški vrtec, smo jo z malimi v francoščini lepo pozdravili. Kraljica namreč govori poleg svojega materinega jezika tudi francoščino in angleščino. Bila je zelo vesela teh malih in je občudovala ročna dela dečkov in deklic.

Pri nas sestrah v naši skromni hišici je tudi bila. Ko sem jo tja spremljala, da si je roke umila, je vprašala, če smo sestre zadovoljne in če imamo vsega potrebnega za življenje in delo. Rekla sem ji, da imamo vsega dovolj, saj veliko ne potrebujemo, in da smo vesele in srečne med temi reveži in da jih imamo rade. Kraljica je rekla: ‚To je najvažnejše, da bolniki čutijo vašo ljubezen‘.

Nato sem kraljico povedla v našo skupno sobo. Preden je sedla, je stopila še v našo hišno kapelico, zraven skupne sobe. Posebno ji je bil tam všeč napis: Allah mahabat — Bog-ljubezen. Rekla je: Dve veri združeni: islam in krščanstvo. Za nas ni važno, pomagati muslimanom ali kristjanom: ubogi so vsi Kristusovi.

Preprostost kraljice nas je vse prevzela. V naši mali hišici se je počutila kot doma. Izpila je skodelico čaja in pojedla malo torte, pa pokadila dve cigareti. A že je prihitel organizator njenih obiskov in jo spomnil, da bo treba iti. Sedela je med nami kakih deset minut, dovolj, da si je malo odpočila. Z njo je bila tudi njena mati, pa je stala zelo ob strani; ko smo dobro ženo prosile, da bi se slikala z nami, je odvrnila: Jaz nisem nič poleg moje hčerke...“

MISIJONAR MAJCEN NA FORMOZI

V začetku decembra 1976 smo prejeli naravnost od misijonarja Andreja Majcena SDB pismo, ki ga je v dveh etapah pisal z otoka Formoza, kjer upa v bodoče naprej misijonsko delovati. Neugnanemu misijonarju k tej novi delavnosti na misijonskem polju vsi slovenski misijonski prijatelji iz srca čestitamo in se z njim veselimo.

Pismo se glasi:

Za Božič vam in vsem dobrotnikom moja voščila in zahvala. Zahvala za molitve, ki mi najbolj dobro storijo, pa tudi za materialno pomoč.

Odkar so me iz Vietnama izgnali, sem v Hong Kongu užival počitek, ki sem ga bil potreben. Res je lepo, da imamo svojo redovno družino, ki nam z bratskim srcem priskoči na pomoč v težkih trenutkih našega življenja. V tem času seveda nisem kaj posebnega delal, le ponavljal sem poznanje kitajskih črk in zbiral gradivo za zgodovino salezijanskih misijonov v Vietnami, pa tudi za biografijo misijonarja Jožefa Kereca.

Misijonar Majcen, ki ga vidimo na skrajni leviči, je k tej sliki napisal tale komentar: „Na Misijonsko nedeljo 1976: Misijonarji pozdravljajo misijonarje. Od leve na desno smo: Majcen, ravnatelj Massimino, 94 letni starosta misijonarjev g. Bardelli in za njim kitajski bogoslovec, ki je položil večne zaobljube, pa provincial John Wan. Pred nami pa sedi na sliki nevidna velika salezijanska družina ravnateljev, sobratov, bogoslovcev in aspirantov“.

Naj vam opišem nekaj dogodkov iz tega meseca novembra:

Prvo nedeljo v mesecu smo obhajali stoletnico salezijanskih misijonov in mi v Hong Kongu sedemdesetletnico, odkar je božji služabnik škof Versiglia prišel na Kitajsko v Macao, odkoder so potem salezijanci odšli misijonarit na celino, na Filipine, na Tajsko in leta 1952 v Vietnam. Prilagam sliko, kako misijonarji nazdravljamo našemu starosti, gospodu Bardeliju, ko je obhajal svoj 94 letni rojstni dan. Ko sem jaz leta 1935 prispel na Kitajsko, me je on sprejel v Hong Kongu.

Nedeljo kasneje mi je telefoniral naš ravnatelj če, ki vodi aberdinsko šolo tu v Hong Kongu, in me povabil, da pridem k njemu na kosilo, češ da bodo obhajali 60 letnico in god misijonarja Stankota Pavlina, ki ga imajo sobratje zelo radi in bi njegov praznik želeli čim lepše proslaviti. Poslal je pome z avtom in čez 40 minut sem bil na drugi strani otoka v naši veliki industrijski šoli, kjer deluje naš rojak. Obednica je bila vsa slovesno okrašena, na mizi velika torta s šestdesetimi svečkami in krasna kitajska slika, ki predstavlja umetnost dolgega življenja. Kosila so se udeležili tudi gospod inšpektor, ravnatelj in drugi. Vrstili so se govori, petje, deklamacije, voščila, darovi, fotografiranje... Kar je najvažnejše, iz vseh je žarelo srce, ki iskreno ljubi našega Stankota. Le-ta je v zahvalo zapel: „Gor čez izaro...“ Vam rečem, da sem bil zelo vesel, ko sem videl, kakšno ljubezen so mu izkazali.

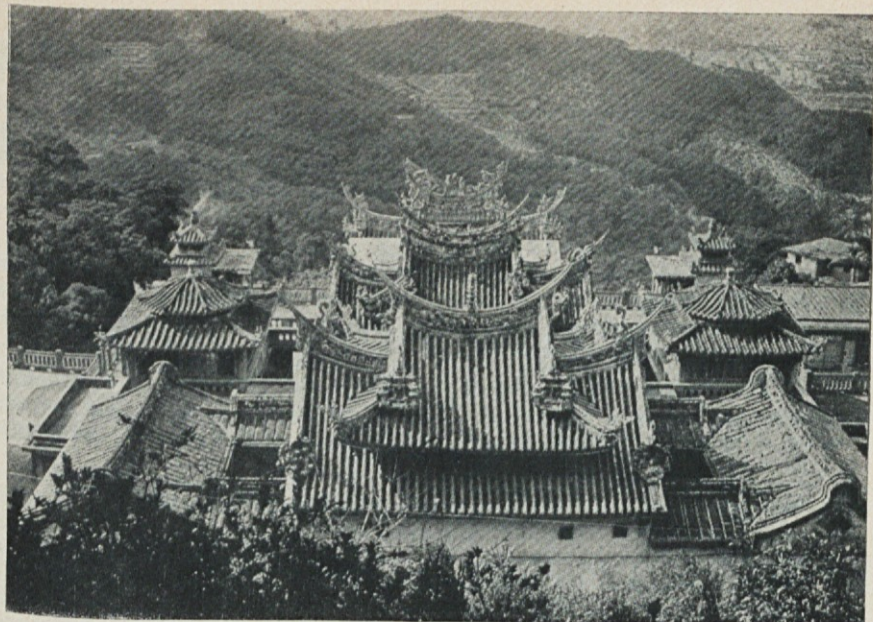
17. 11. mi pride telegram, da mi Jugoslovani dajo „entry viza“ za Formozo. Hitro sem vse spravil v kovčke in se poslovil od sobratov, med katerimi sem preživel skoraj štiri mesece. Bogoslovci so mi zapeli in vsi so mi voščili srečno pot. Ob dveh sem se vkrcal v velikanski singapurski avion, ki me je čez eno uro pripeljal v Taipe na Formozi.

Najprej sem šel seveda v našo postojanko. Drugi dan pa sem se z vlakom po dveh urah vožnje pripeljal v Lotung. Tam sem se najprej srečal s kamilijanci, kateri so delali v misijonu mons. Kereca v Čaotungu. Veselo smo se razgovarjali o starih časih našega misijonarjenja: pred 24 leti sem jaz s Kitajske odšel v Vietnam, oni pa na Formozo v Lotung, kjer so sezidali celo mesto: Marijino bolnico. Zvečer je bilo in dr. Janež, ki ves živi za bolnike, je imel tisti dan kar 9 operacij, tako da ga nisem mogel pozdraviti; šele naslednji dan sva se rokovala. Dr. Janež je res steber te bolnice. Vsi ga spoštujejo radi njegovega dela. Nikdar si ne vzame počitnic, čeprav bi jih bil zelo potreben. Pri kavi sva si obnavljala spomine na mons. Kereca in na Kitajsko, cela panorama takratnega delovanja se je razvijala pred najinim spominom.

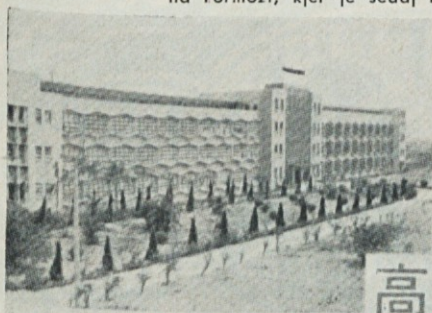
Sedaj tu v Lotungu nekaj dni čakam, da še dr. Janež pregleda moje zdravstveno stanje, preden se odpravim v Tai Nan, odkoder vam bom še več pisal in kjer bom, če se bo dalo, ostal.“

Gospod misijonar tu pismo zaključi in ga nadaljuje šele 23. 11.:

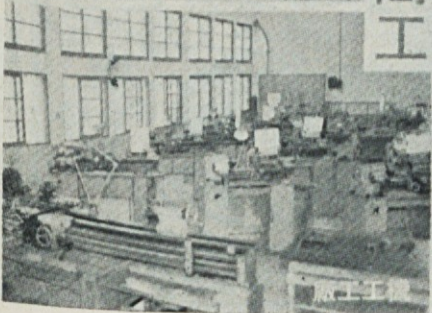
„Takole končam to pismo v mestu Tai Nan. Iz Lotunga me je vlak potegnil v Taipe, glavno mesto Formoze, v dveh in pol urah,

Zgoraj: taoistični samostan na Formozi. Spodaj: velika višja industrijska šola v Tai Nanu na Formozi, kjer je sedaj naš misijonar Majcen SDB.

高 慈
工 幼

廠工子電

drugi dan pa z brzovlakom čez Taiwan v mesto Tai Nan po šest in pol urah lepe, mirne vožnje.

Danes je prav štiri mesece tega, kar sem zapustil Vietnam. Kot vidite na sliki, je tu tehnična višja srednja šola, čez sto metrov dolgo poslopje, z delavnicami električnega, elektronskega, avtomobilskega in mehaničnega oddelka. Šolo obiskuje nad 1100 gojencev in uživa dobro ime. Poleg šole imamo salezijanci tudi župnijo, duhovno vodstvo sestrške redovne družine, in drugo.

Upam, da dobim dovoljenje za trajno naselitev tu; za sedaj imam le turistični vizum za dva meseca, to je do 17. januarja 1977. Takole ckoli božiča, bomo videli, kako in kaj. Zdi se mi, da bi tu lažje deloval, ker vsaj za silo govorim mandarinščino, po petindvajsetih letih.

O Formozi sem dobil lep vtis: visoki moralni nivo s socialnimi vrlinami in veliko delavnostjo. Pravkar sem čul, da bo oblast najela velike dvorane nekaterih šol, v katere bodo spravljali riž, katerega pridelek bo letos še enkrat večji od prejšnjega.

Vas in vse misijonske prijatelje najlepše pozdravljam!

Andrej Majcen SDB.“

Indijski božični motiv, naslikala umetnica sestra domačinka.

NOVI ZAMBIJSKI MISIJONAR ALOJZ PODKRAJŠEK - SE NAM PREDSTAVI

(Iz Sončne Zambije, dec. 1976.)

OD KOD?

Naj se dragim bralcem najprej predstavim. Moj rojstni kraj je Planina na Pohorju. To je majhna vasica, razkropljena med gozdnimi jasami osrednjega južnega Pohorja. Starši so imeli veliko kmetijo in tudi veliko družino, devet otrok. Mene so vedno imeli za najmlajšega, kar je tudi res, čeprav jaz tega dolgo nisem mogel „sprejeti“.

Po osemletki sem obiskoval jezuitsko gimnazijo v Dubrovniku na Hrvaškem. Ko sem končal maturo leta 1970, sem stopil v jezuitski novicijat v Mariboru, katerega sem po treh letih (vmes sem odslužil vojaški rok) dokončal v Ljubljani in tam imel prve redovniške zaobljube. Dveletni študij filozofije sem končal na ljubljanski teološki fakulteti, nakar sem se lansko leto na Irskem učil angleščino in tako neposredno pripravil na odhod v Zambijo.

POLET V NEZNANO

V Zambijo sem prispel 13. septembra letos. Polet iz Beograda v Lusako je bil zelo miren, saj sem skoraj polovico poti prespal. Nekje nad Sudanom me je eden od sopotnikov prebudil iz spanja. Želel je namreč, da bi z mano delil pogled na lepoto vzhajajočega sonca nad Afriko. Pogled skozi majhno okence je bil mogočen, nepopisen. Z višine več tisoč metrov sem prvič zagledal Afriko. Zazdela se mi je skrivnostna in grozna; sinje nebo in sveže jutranje sonce sta ponujala pogled v neskončnost, v daljavi se je kenijski najvišji vrh Afrike – Kilimandžaro – zmagovito dvigal v pozdrav. Prizor nepozabnega jutra me je simbolično navdušil. Kot da je zlato jutro pozdravilo moj prihod v deželo sonca.

Na letališču sem se razveselil, ko so mi cariniki povedali, da me „zunaj“ nekdo čaka. Bila sta o. Lovro Tomažin, naš goreči graditelj božjih hramov v duhovnem in stvarnem pomenu besede, in br. Jože Rovtar, ekonom v zambijskem bogoslovju. Po krajšem pogovoru smo se odpeljali v župnišče o. Tomažina v Chelstonu, kjer sem ostal nadaljnja dva tedna.

NOVA CERKEV

Ne morem, da ne bi omenil velikega podviga, ki si ga le Lovro lahko „privošči“. Letošnjo pomlad je začel graditi že šesto cerkev. Ta bo doslej največja, kot se tudi spodobi, saj bo stala v zambijskem

glavnem mestu. V štirinajstih dneh, ki sem jih preživel z njim, sem dobil pravo podobo o pionirskem delu v misijonskih krajih. Občudoval sem njegov polet in predanost. Poleg organizacije župnijskega življenja in istočasnega upravljanja podružnic, še vedno najde dovolj časa za nadzorstvo gradnje. Skoraj ves material je sam nabavil s svojim tovor-njakom. Skratka, nekdo, ki dela kot mravlja.

Cerkev je sedaj že pod streho. Če bo delo s takšno naglico napredovalo, bo gradnja končana skoraj v enem letu, kar je velik dosežek za tukajšnje razmere.

MOJE DELO

V Zambijo sem prišel v „magisterij“, to je dveletna pastoralna praksa jezuitskih bogoslovcev. Namen prihoda je predvsem v tem, da bi se naučil jezika, se privadil na razmere, spoznal način misijonskega dela in pomagal sobratom misijonarjem. Prvo leto bom porabil za učenje jezika njandža, medtem ko bom v drugem letu verjetno učil v malem semenišču.

Vesel sem, da sem kot bogoslovec prišel sem, kajti poznavanje zgodovinskih, kulturnih, socialnih in verskih razmer tukajšnje dežele mi bo zelo koristilo pri nadaljnjem študiju teologije. Zato sem iskreno hvaležen vsem, ki so mi omogočili prihod v Zambijo.

Sedaj sem nastanjen v študijski hiši v Lusaki. Hiša je bila pred kratkim zgrajena za bogoslovce in člane redovnih skupnosti iz angleško govorečih afriških držav. Namenjena je tistim redovnikom (večinoma iz Družbe Jezusove), ki študirajo na lusaški univerzi, ki je le nekaj sto metrov oddaljena od našega doma.

Smo res mednarodna skupnost. Dva jezuitska bogoslovca sta iz Tanzanije, eden iz Kenije, eden iz Rodezije, eden je Zambijec – in moja malenkost.

Tečaj jezika je zelo zanimiv, jezik se mi zdi res lep in pojoč. Poleg v jezik, nas profesor uvaja v kulturo, versko in zgodovinsko ozadje tukajšnjih narodov.

Upam, da sem na kar najboljši poti k „poafrikanizaciji“.

Vsem lep pozdrav

vaš Alojz Podgrajšek.

P.S. Lojze ni edini redovnik v družini. Tudi njegov brat je jezuit v Mariboru, štiri sestre pa so redovnice - usmiljenke. Tri so končale srednjo medicinsko šolo, četrta pa končuje višjo medic. šolo v Beogradu.

Srečni stari imajo kljub temu že šestnajst vnukov.

Novemu misijonarju tudi „Katoliški misijoni“ voščijo vse dobro na njegovo začasno življenje v Zambiji, pa da bi se kasneje za dolgo vrsto let pridružil njim, ki so v deželi že dokončno in učinkovito na delu za božje kraljestvo!

JANKO SLABE POPISUJE MALGAŠKI MISIJON

Lansko „Ognjišče“ je v avgustovi številki objavilo razgovor urednika s tem našim malgaškim misijonarjem; na naslednjih straneh to ponatiskujemo, ker nam odkriva nove poglede na delokrog številnih slovenskih misijonarjev tamkaj.

O Madagaskarju smo v Ognjišču že veliko pisali, tako da naši bralci ta slovenski misijon že kar dobro poznajo, vendar prihajajo z različnimi misijonarji k nam tudi različni vtisi o vsem, kar doživljajo, Pred tremi leti in pol se je drugim slovenskim misijonarjem na Madagaskarju pridružil Janko SLABE, ki je letos marca prvič prišel na obisk v domovino. Oglasil se je tudi na našem uredništvu, kjer smo ga prosili za razgovor.

Kakšna je tvoja misijonska pot?

Že v bogoslovju sem se odločil za misijone in izrazil željo nadškofu. Po končanem bogoslovju sem eno leto kaplanoval v Zagorju in pomagal še drugod, potem pa sem jeseni 1974 odpotoval v Pariz, od koder sem poletel na Madagaskar. En mesec sem preživel v Ranomeni, kjer sem se bolj ogledoval in spoznaval vse novo, naslednjih osem mesecev pa sem preživel v šoli, nato sem tri mesece, ko je bil Silvo Česnik na dopustu, maševal v Ranomeni. Končno sem nastopil z delom v Matangi.

Matanga je, kolikor se spominjam, kakih 30 kilometrov oddaljena od Vangaindrana, do katere vodi skoraj ravna cesta. Je tudi tvoja fara na ravnici?

Kraj leži 50-60 metrov nadmorske višine, se pravi, da je le tu in tam kak nizek hribček.

Ko sem se v Matangi srečal s teboj, ste na enem takem hribčku name-ravali zidati cerkev.

Ko sem prišel tja, je bilo treba najprej misliti na novo cerkev. Prejšnja, ki je bila lesena, narejena iz drevesa ravnala, je bila tudi premajhna. Začel sem se o tem pogovarjati s kristjani, ki so takoj soglašali. Dodeljeni sta bili dve parceli, za cerkev in za župnišče in prostor za sestre. Tako smo na griču nad vasjo začeli zidati; kamenje za gradnjo so ljudje zbirali že prej. Ker sam nisem imel pravzaprav nobenih izkušenj z zidanjem, nam je priskočil na pomoč misijonar Česnik, ki je pri nas ostajal cele tedne pa tudi marsikatero nedeljo.

Kdo je naredil načrte za gradnjo?

Naš laični misijonar Lovrenc Štanta iz Mirna, ki je deloval kot gradbeni tehnik; nekoč, ko je bil dobre volje, mi je načrt obljubil in nato sem ga začel nadlegovati, dokler ga ni naredil.

Cerkev ima posebno obliko.

Je preprosta in obenem zelo lepa, oblika je nekak peterokotnik, kjer je en kot namenjen za zakristijo. Ljudje so v polkrogu okoli oltarja. Urediti moramo še okna. Streha je pločevinasta in izolirana pred vročino z listi ravnala.

V kaki fazi gradnje ste sedaj?

Okna smo že vzdali, potrebna so še vrata, prostor moramo tlakovati, nato cerkev pobeliti in jo opremiti.

Ima cerkev tudi zvonik?

Da. Sestavljajo ga trije pokončni stebri, ki s prečnim dajo lepo obliko križa; to so železobetonski stebri, srednji je visok 10 metrov, seveda skupaj s cerkvijo, ker stoji zvonik tik ob cerkvi.

Boste sedaj zidali še župnišče?

Je že pod streho, vzdana so tudi okna, gradnja je v približno enaki fazi kot cerkev.

Koliko ljudi pa bo cerkev lahko sprejela?

V njej bo 300 sedežev, in če bi bila zares polna, bi bilo več kot 600 stojišč. Mislili smo, da je pač bolje, da sezidamo večjo cerkev, kot bi morda zadoščalo za sedanje razmere, saj take gradnje so redke.

Kaj je naslednje na vrsti?

Oprema. Jeseni bo prišel v Matango Janez Puhar, tako da bova lažje delala. On bo prevzel podružnice – najbližja je oddaljena od Matange 23 kilometrov, v eno je treba potovati 90 kilometrov. Tu me bo pri delu zelo razbremenil.

Koliko prebivalcev je sedaj v Matangi?

Okrog tisoč ljudi, skoraj vsi so krščeni, ali katoliško ali protestantsko.

Torej je v vasi tudi protestantska cerkev. Je zidana?

Da, ni pa še ometana niti dokončana. Zdaj so napravili zasilna vrata; se pa sami vzdržujejo.

Imajo tudi svojega pastorja?

Njihov pastor je domačin in se z njim zelo dobro – tudi v ekumenskem pogledu – razumeva. Ko sem zdaj pisal pismo svojim katoličanom, so mi odgovorili skupaj s pastorjem, ki je bil kar malo užaljen, da sem se oglasil samo katoliški skupnosti. Pismo je bilo dolgo devet strani in zelo zanimivo napisano; štiri strani so napisali katoličani, dve katehist, dve nogometaši in eno protestantski pastor. Napisali so, da jim je zelo dolgčas, da naj se kmalu vrnem; niso pozabili omeniti, da je dolgčas tudi moji mački, podgane me iščejo... Zelo prisrčno pismo. Seveda bom sedaj pisal tudi protestantski skupnosti.

Pastor je torej zgled in ni kakega verskega trenja.

Trenja ni, ker so v isti družini katoličani in protestanti. Prej so trenja med enim in drugimi tudi obstajala, dokler ni katoliška mladina predlagala, da bi ob mrliču skupno molili. Kajti navadno se protestanti za mrliča, ki je bil katoličan, niso zmenili. Tudi katoličani niso bili nič boljši. Po tem predlogu pa smo šli k pastorju, ki se je takoj strinjal, le svoje kristjane je še želel vprašati. Tudi oni so predlog sprejeli in zdaj skupno ob mrliču molijo in bedijo tako katoličani in protestanti. Pojejo tudi pesmi. Če jih znajo oboji, jih pojejo skupaj ali pa se izmenjavajo. Skupno tudi berejo sveto pismo.

Se jim tudi ti pridružiš?

Malgaš na visoki planoti orje za setev riža.

Ne, bilo bi prenaporno. In ker ne bi mogel biti vedno prisoten, bi mi morda zamerili, če bi k enemu šel, k drugemu pa ne.

Imajo tudi protestanti ob nedeljah shod?

Tudi, tako kot katoličani.

Kdo pa jim sedaj pri gradnji cerkve pomaga?

Cerkev imajo sezidano že dolgo časa, vendar si morajo v vsem sami pomagati s svojimi nabirkami, ker ne dobivajo nobene pomoči od drugod. Ko sem se o tem pogovarjal s tamkajšnjim protestantskim oficirjem, mi je dejal, da smo v tem katoličani bolj organizirani. Ker sami nimajo veliko in ne morejo mnogo prispevati, počasi zgubijo pogum. Naši katoličani tudi prispevajo svoj delež, vendar dobimo mi pomoč še od drugod, tako dobijo ljudje več volje, ko se več naredi. Tu sta dve skrajnosti: če nič ne pomagaš, ni prav, če pa vse narediš brez njih, je bolj narobe.

To potem ni njihovo.

Ni njihovo, za stvar se ne zanimajo, če se kaj pokvari in tudi če vsi vedo, kdo je pokvaril, nihče za to noče vedeti. Če pa prispevajo sami svoj delež, pazijo, da ne bo kaj narobe in tudi če bo, bodo zadevo takoj uredili.

Tvoja župnija obsega zelo veliko področje. Koliko ljudi živi na tem župnijskem območju?

Okrog 60.000, gre 100 kilometrov v dolžino in od 20 do 50 kilometrov v notranjost, v širino; to je namreč obalna župnija.

Imate podružnice?

Sedaj so tri. Ena je stalna in sicer v tem pomenu, da ne nazaduje niti napreduje; vzrok, da ne napreduje, je v tem, ker je njihov katehist zelo oddaljen in tako ne morejo organizirati skupnih molitev, na primer pri bolnikih.

Imajo navado moliti pri bolnikih?

Da, v nedeljo po maši gredo na obisk k bližnjim bolnikom in molijo pri njih, po kosilu pa obiskujejo bolj oddaljene, tudi eno uro daleč. Od 20 do 60 vernikov gre k bolniku, kjer opravijo skupno molitev.

To je za nas nekaj novega.

Pomeni pa najsvetejšo stvar bolniku. Če sorodniki ne povabijo te skupine k bolniku in ta umrje, kristjani odklonijo cerkven pogreb, češ, prej pa niste hoteli Boga poznati. Če je torej kristjan bolan, je dolžan povabiti druge, da pri njem molijo, drugače se jim zameri. Če nekdo zboli v četrtek, jih mora že povabiti v nedeljo na obisk; sami ne gredo, da se ne bi vsiljevali.

Imate v Matangi šolo?

Šolo in štiri učitelje, nekaj manjših šol je tudi v okolici. Imamo pa tudi porodnišnico in neke vrste ambulanto z malo boljšim bolničarjem. Vse to upravlja država, cerkvena ustanova je le cerkev.

Je okolica poganska?

Lahko rečem, da skoraj vsa. Med njimi so protestanti. Zdaj pa se javljajo iz vasi cele družine, ki bi se želele pripraviti na krst. Za to pravzaprav jaz zvem zadnji, ker svojo željo najprej izrazijo župniškemu svetu. Take družine gre potem obiskat določena skupina vernikov. Ko sem odhajal od tam, je bilo pripravljenih za krst pet celotnih družin in več odraslih posameznikov. Glede tega so zelo samostojni. Sam odločam le v čisto teoloških stvareh, drugače pa jim vedno pravim: vi to stvar bolj poznate, zato lahko odločite. Vi – ne jaz.

Pri nas bi zdaj nikomur ne prišlo na misel, da bi o tej stvari ne govoril najprej z župnikom.

Vsakega novega kristjana sprejmejo z veseljem, mora pa se potem udeleževati pri molitvi, delu, na primer zdaj pri cerkvi, in pri obisku verouka.

Imaš na svojem področju kakega katehista?

Pravega, to je gorečega in sposobnega, imam samo enega. Pomaga pa mi nekaj fantov. Kot bralci. Katehist živi in dela v Matangi, v najbližji podružnici, o kateri sem govoril prej, pa tudi vodi katehist domačin nedeljsko bogoslužje. Tam pa nimajo verouka, poslušajo le nedeljsko božjo besedo. Na drugi podružnici pa nimamo katehista. Najprej je bogoslužje vodil neki učitelj, potem babica, zadnji božič pa sta zelo lepo organizirala dva policaja. Že novembra so pripravili koncert pesmi in z denarjem, ki so ga zaslužili, so kupili blago, da so si naredili enotne uniforme; pri tem me niso prosili za pomoč, kot prosijo drugi. Sta iz višjih planot, kjer je krščanstvo že bolj razširjeno in zdaj sta precej razgibala krščansko življenje na tisti podružnici. Na tretji postojanki pa so skoraj vsi še novi in „sveži“ kristjani, eden še celo nekrščen. Ko sem se na turneji ustavil pri njih, sem dopoldne poučeval katehiste, zvečer pa imel predavanje za krajevno skupnost, seveda čisto splošno: o napredku, požigih, o živini, rižu in podobno.

Kuhaš si sam?

Da, pomiva in pospravi pa mi neka domačinka.

Kaj si na primer kuhaš?

Domačo hrano, po mohorjevih bukvicah, Navadno je tako, da najprej

Tudi slovenski misijonarji na Madagaskarju so se zbrali na nekakšni mali „sinodi“ v Vangaindranu. Tu jih vidimo; od leve na desno stoje: Rado Sušnik CM, Franci Buh CM, Janko Slabe, Franžek Kraner, Janez Puhan CM in Ivan Kosmač; čepa pa: Peter Opeka CM, trije laični misijonarji Fredi Žitnik, Janko Glinšek in Tone Jemec CM, dalje Rok Gajšek CM in Pepi Gider. Zraven nekaj malgaške mladine. — Opomba: Tiskarski škrat nam je v zadnji številki namesto gornje fotografije podmaknil drugo, podobno; kajpada tale podpis tisti sliki ni čisto odgovarjal, teje pa!

pogledam, kaj imam, potem pa si zaželim, kaj bi — tako si ne morem ničesar želeti, česar nimam.

Imaš kokoši?

S piščanci vred sem jih imel čez trideset, sicer pa se dobi meso v trgovini.

Tako se boš poleg drugega naučil še kuharske umetnosti. — No, zanima nas, kako je z zakramenti. Krščuješ že otroke?

Doslej sem imel samo dvakrat krst otrok: za veliko noč lani in preden sem odšel domov, to je 8. februarja, ko je krst prejelo 39 otrok. Za krst otrok so imele pripravo tudi matere, ki so morale biti vsaj 10 ur pri verouku, vsega verouka je bilo 24 ur.

Čeprav so to že kristjani?

Kljub temu, sami pač niso dovolj poučeni in ker bodo morali naprej otroka vzgajati sami. Krst ne koristi, če zanj ni podlage.

Kaj pa poroke?

Zelo malo jih je. Zdaj sem jih imel šest. Obhajilo pa bi vsi zelo radi prejemale, čeprav morda pomen tega zakramenta ne razumejo tako kot mi.

Je to zanje neke vrste talisman?

Nekaj je še poganskega vpliva, vendar se jim pomen da počasi razložiti. Prvega obhajila za otroke pa še nisem imel. Odrasli radi obiskujejo verouk, otroci pa ne, le redki. Verouk odraslih imam jaz, otroke pa uči katehist, ki sam tudi prihaja k verouku odraslih. Otrokom se je pač težje približati in to v domačem jeziku še najboljše stori on. Sicer učim tudi odrasle v domačem jeziku, vendar je važen tudi način razlage. Vero odrasli veliko hitreje razumejo.

Vaš misijon ima torej dobre perspektive.

Veliko se jih prijavlja v našo skupnost, to je gotovo dobro, zlasti ker so iz okolice in dežele.

Ko boste v Matangi uredili svoj center, se boste lažje posvetili tudi tem vprašanjem.

Prav iz teh razlogov bo prišel v Matango Janez Puhani; zdaj se držimo načela, da naj bosta na postojanki vsaj dva. Mene so pustili samega zato, ker lahko zelo pogosto grem v Vangaindrano. Zdaj se bom lahko še bolj posvetil centru, ki veliko obeta.

Zdaj je na Madagaskarju že več slovenskih misijonarjev.

Z Ivanom Štantom, ki ni v naši škofiji, nas je osemnajst duhovnikov, laičnih misijonarjev in sester; v farafanganski škofiji nas je torej sedemnajst Slovencev.

Ko smo zadnjič pisali o Madagaskarju in objavili pogovor z Janezom Puhanom, smo pozabili omeniti še enega našega misijonarja, to je Franc Kraner iz Sv. Lenarča v Slov. goricah.

Da, res je, skupaj z Giderjem bosta šla sedaj najbrž v Midongy, kjer zadnja leta ni bilo stalnega misijonarja, čaka ju pa novo sezidana cerkev in župnišče.

Vaš dosedanji škof Viktor, ki je pred leti obiskal tudi Slovenijo, je postal kardinal in bo odšel v Tananarive. Ali veš, kdo ga bo nasledil?

Ne vem, v škofiji so sedaj samo starejši duhovniki domačini in sicer štirje. Gotovo je, da to mesto ne bo prevzel noben belec. Mislim, da bo prišel kdo iz visoke planote, kjer imajo precej duhovnikov.

Pred leti ste imeli v Vangaindranu novo mašo. Kako je s poklici sedaj?

To je bila za nas velika slovesnost in ljudje so bili zelo veseli. Novomašnik je bil rojen v drugi škofiji in se je po novi maši tudi vrnil tja. Ker pa so se starši preselili v našo škofijo, je bila slovesnost pri nas. Z njim praktično nismo nič pridobili.

Si ti bil na tej novi maši?

Sem. Novomašnik ni imel več živega očeta in ga je nadomestil njegov stric. Mati je še poganka in se je sinu v začetku upirala, na sami slovesnosti pa mu je dala svoj blagoslov; nobenega važnega dogodka ne sme biti brez blagoslova staršev. Tudi pogani takrat prosijo za blagoslov, Boga in prednike,

da bi jih ščitili in vodili. Blagoslov je seveda v tem, da z dobrimi besedami nekaj želiš, beseda torej, ne križ, kot je v navadi pri nas v Sloveniji. Slovesnost je bila na velikem igrišču pred cerkvijo, ki ga koristno uporabljajo za take prireditve.

Omenil si, da greš pogosto v Vangaindrano. Tam je za vas urejena nova stavba, kjer lahko misijonarji prenočite.

Stavba ima zelo dosti prostora in je dobro izkoriščena, prostori so v glavnem že opremljeni, in sicer: obednica, kuhinja, tri pisarne, ki so namenjene župniku, kaplanu in sestri domačinki, katero smo neuradno proglasili za našega dekana, ker se obračamo k njej po nasvete. Imamo tudi mladinsko knjižnico, v zgornjem nadstropju pa so stanovanja. V prejšnji stari hiši pa sedaj živijo študentje, ki si sami kuhajo, imajo v hiši elektriko, vodo, kopalnico, za kar tudi plačujejo, seveda župnijskemu svetu – tu nima župnik nič prstov zraven. Sam župnijski svet odloči, koga sprejmejo, prvi pogoj je oddaljenost. V Vangaindranu je namreč tudi srednja šola.

Imaš kakšne načrte glede misijona na Madagaskarju?

Zaenkrat se vračam spet za štiri leta, potem bomo pa še videli, kako bo, ker se spreminjajo pogoji, zdravje, če nam ne bo delala težav država. Razumljivo je, da bi imeli tam raje domače duhovnike, kar je tudi cilj misijona: postaviš Cerkev, potem pa greš naprej, da se ona sama razvija.

Tako se tudi vodstvo Cerkve daje v roke domačinom, čeprav morda niso toliko sposobni.

To pa je zanje priložnost, da se usposobijo. Tudi župnijski sveti so se ravno na ta način naučili voditi Cerkev, ker ne odločam jaz. Sploh jim je treba dati priliko, da lahko delajo, potem bodo postali tudi sposobni.

Ali imajo občutek, da so Evropejci oziroma belci nekje nad njimi?

Ta občutek imajo, so pa v življenju veliko bolj iznajdljivi kot mi. Tako je na primer bolje, da se evropski šofer ne poda na malgaške ceste, na katerih se oni dobro znajdejo.

Madagaskar ti je prirastel k srcu. Upamo, da boš lahko tam naredil še veliko dobrega za ta naš misijon. Z naše strani pa te bomo skušali podpirati tudi mi, z molitvami in s prispevki, da bi lažje utrdili vaše zaledje, pa tudi s kakšnim pismom. Imaš z domovino precej stikov, dosti pišeš?

Zdaj sem stike nekoliko obnovil, ko sem obiskal župnije, kjer me poznajo, in bom z njimi stike tudi obdržal.

Pogovarjal se je Franc Bole.

Kot smo napovedali, smo razposlali mnogim naročnikom pisma, preseč jih, da uredijo svojo naročnino; pomotoma smo take dopise poslali tudi nekaterim dosmrtnim naročnikom... To je pač groba napaka! Lepo prosimo vse prizadete za oprostenje!

SONET OB KRIŽU SEDME METROPOLSKE CESTE

Na veke v križ ljubezen razprostira
Srce,
na veke,
da bi ne dvomili
pod zvezdami nemirnega večera,
pod soncem z rožami v japonski svili.

Na veke
v križ ljubezen pismo piše,
tako da vsak razbere Kri podpisa.
V en križ.
Srce ko bije zmeraj tiše
in v prstih krč gori in vbod previsa.

Na veke
križ roke krvi steguje
čez bolnico v tej revežev četrti,

čez blok hiralnice,
čez streh verige.
Na veke.

Čuješ?
zid me gleda
tuje.

Pijanci kolnejo od sanj potrti.
In tudi to
pritisne Prošnji vžige.

VLADIMIR KOS

Sedma metropolska cesta teče skoz severovzhodni Tokio, ki ima največ in najbolj ravno prebivavstvo. Tu je tudi pesnikova kapelica, katere križ je znamenje vseh križev tudi te četrti. Za vse naše je na križu strašno in tako ljubeznivo umiral Božji Sin, naš Gospod.

DVA NAŠA V BURUNDIJU

Pred leti je bila iz Pariza poslana v afriški Burundi iz Jugoslavije došla s. Bogdana Kavčič, o kateri smo že pisali v našem listu, kako se je razmeroma lahko in hitro znašla sama pri ustanavljanju novega misijona sester usmiljenk v tej, še pred kratkim tako razburkani in krvoprelitja polni afriški deželi.

V župniji, kateri je pripadal novo ustanovljeni misijon, je pa misijonarka z veseljem naletela na rojaka, slovenskega salezijanca, Jožeta Mlinariča, duhovnika. Razume se, da se sestra Kavčič in misijonar Mlinarič pogosto srečujeta v svojem apostolatu, o čemer nam je včasih misijonarka že poročala v svojih zanimivih poročilih, zlasti iz delovanja med malimi Pigmejci. Od duhovnika Jožeta Mlinariča pa smo doslej prejeli in objavili le eno samo pismo, zato smo bili toliko bolj veseli, da nam je po nekaj letih spet pisal.

Njegovo pismo v naslednjem objavljamo; dodamo mu pa še bolj obsežno novo pismo s. Bogdane Kavčič.

Jože Mlinarič nam v začetku julija tega leta tole piše:

„Oglašam se vam iz kraja Remera v državi Rwanda, afriškega Bleda, kamor sem pripeljal naše sestre usmiljenke na duhovne vaje, ker so me za to prosile. Ko sem bil že tam, sem se jim pa še sam pridružil in vam rečem, da sem tako opravil odlične duhovne vaje, katerih sadove že tudi vi pobirate: to skromno moje pisemce.

Ko se ukvarjam s svojimi duhovnimi dolgovi, sem naletel tudi na preveliki dolg, ki ga imam do vas. Šele sedaj vam sporočam, da sem prejel vaš veliki dar: 800 dolarjev (iz sklada KM za vse slovenske misijonarje leta 1974 in 1975; op. ur.) in ga skupaj s sestro Bogdano dobro vnovčil, čeprav s precejšnjo zamudo. Tudi vam že lahko z veseljem sporočim, da so otroci naše šole že od novega leta v lepih štirih šolskih prostorih, ki smo jih zgradili z vašo pomočjo. Vsi ti naši pridni in vedoželjni zamorčki in katehisti se vam pristrčno zahvaljujejo za žrtve dobrotnikov. Ob priliki vam pošiljam tudi sliko te šole, zdaj je tu na potovanju nimam s seboj.

Malo ali celo preveč se zanašam na s. Bogdano, ki je tako delovna in tudi pridna v pisanju, da vam ona pošilja novice o obeh, saj delujeva v isti župniji, a tudi v domovino malo pišem, le očetu in materi, ki sta že stara in bolna, se malo pogosteje oglašam.

Duhovne vaje za usmiljenke tu je vodil njihov generalni ravnatelj, ki je prišel iz Pariza. Zelo lepo je pridigal. Bil sem pri vseh govorih. Služba ubogim je služba Bogu, to je res. Reveži so naši gospodje, v marsičem nas prekašajo in se imamo tudi od njih veliko naučiti. V tej deželi smo, hvala Bogu, res med zelo preprostimi, revnimi ljudmi, ki pa so hvaležni za naše delo in razumevanje.

Dnevi milosti duhovnih vaj so potekli, zdaj se vračamo nazaj med svoje vernike na delo. V Rwandi, 'afriški švici' kot ji pravijo, so čudoviti kraji, a ceste so še zelo slabe, res je pa, da jih mnogo že asfaltirajo, tudi Kitajci so že na delu. Ko smo šli v novi misijon k usmiljenkam čez mostove, sem moral najprej sam uravnjavati hlode in deske na mostu, ker niso nič pritrjene, da sem mogel z avtom čez. Nikoli pa ne veš, če boš srečno zvozil, zlasti v dežju nisi gotov, da dospeš. No, pri nas v Burundiju pa ni tako; na vse podružnice pridemo lahko.

V našem misijonu imamo čez 22.000 vernikov in kakih 34.000 poganov. Za delo sva samo dva. Jaz še zdaj ne znam jezika perfektno, a moj sodelavec Braziljanec še manj, ker je samo eno leto tu na fari. Ljudje prihajajo na pogovore s tisoč prošnjami, za spoved, za obhajilo, hvala Bogu. Veliko se moramo posvečati tudi delu za napredek, saj jim je treba najprej dati veselja in poguma za življenje, kajti socialne razmere so tu zelo težke. Šele če jim pri tem skušamo stati ob strani, moremo oznanjati tudi božjo besedo. Velika ovira razvoju in napredku v deželi je rasizem (borba med rodovi), maščevalnost, zavist in strah. Predvsem skušamo pomagati s šolstvom; doslej sem vsako leto postavil eno šolo. Pri zadnji je tudi vaš dar veliko pripomogel in se še enkrat zahvaljujem vsem dobrotnikom!"

Sestra *Bogdana Kavčič* pa nam z kraja Kiyarge dne 19. novembra poroča tole:

„Včeraj sem dobila dve številki Katoliških misijonov. Novice o drugih slovenskih misijonarjih so mi drage, še več, velikokrat mi dajo novega poguma za delo in novih pobud, kakor tudi navdihe, kako se najlažje in najboljše približati domačinom. Pred misijonarji, ki so v misijonih že nad 40 ali celo 50 let, se čutim kot otrok.

To že veste, da imamo od 27. septembra med nami prvo novinko - domačinko. Praznik vstopa je bil lep, čeprav preprost. Iz vsake hiše v Burundiju je prišlo nekaj sester, tako da nas je bilo na tem slavlju kar dvajset usmiljenk. Udeležila sta se ga tudi oba salezijanca iz župnije, eden od njiju naš Jože Mlinarič, še en drug duhovnik iz družbe belih očetov in nekaj deklet, ki pomagajo v župniji pri apostolatu.

Naša sestra prednica daje novinki družbeni pouk, dvakrat na teden prideta dva duhovnika, ki jo poučujeta, eden sv. pismo, drugi krščanski nauk in zakramentalno življenje. Zdi se mi, da novinki - domačinki skupno življenje z nami, ki smo bele rase, ni težko. Prilagoditi se vsakemu delu, tudi molitvenemu življenju. Najtežje zanjo, se mi zdi, ji je študij, ker nj vajena takega „šolskega“ življenja. Francosko zna govoriti, ne pa pisati. Je pa sicer bistra in zelo preprosta. V Evropi se gotovo ne bi znašla. Burundi bi potreboval mnogo takih deklet. V nedeljo 28. novembra (šele 30. nov. nadaljujem s pismom) smo imele za dekleta duhovne vaje. 17 jih je prišlo, med njimi tudi nekaj učiteljic. Naša semeniška sestra novinka je vse vodila, pa vam povem, da se je imenitno znašla med njimi, brez vsakega kompleksa... Vesele smo tega našega prvega poklica v tej deželi. Upam, da ni zadnji

Sestra Kavčič nam je poslala tole fotografijo pigmejske matere z otroci.

Zdaj še nekaj o naših Pigmejcih in njih lončarstvu. Morda bi vam lahko o njih napisala že celo knjigo, če bi si vsak dan zapisovala doživetja z njimi. Imamo stike z dvema skupinama, približno 200 Pigmejcev. S semeniško sestro greva vsak teden k vsaki skupini in sva med njimi po pol dneva. Vse do nedavnega sem jim dajala pouk o šivanju. Matere in dekleta so se naučila zašiti nekaj preprostih reči. Sedaj jim s semeniško sestro dajeva pouk o kmetijstvu, kajpada le preprostejše pojme: kako je gnoj potreben, kako si ga pripravijo, kako izkoristiti vsak košček zemlje, itd. Pigmejci bivajo sredi drugih domačinov, pa nimajo skoraj nič zemlje, in še to, kar imajo, je vse zanemarjeno. Prav ta mesec, ko je tu deževna doba in se lahko sadi in seje, sva pri osmih družinah Pigmejcev uredile skupaj z njimi vrt z raznimi posevki. Semena sem dobavila iz domovine in nekatera zelo lepo uspevajo. Ajda na primer zelo lepo dá in kar trikrat na leto se lahko seje, potem kole-raba, repa in druge take reči, ki napolnijo želodec in so koristne. Poleg tega pouka pa je treba vedno narediti tudi kakšno pridigo materam, ki često pustijo otroke zanemarjene, čeprav jih imajo zelo rade, le potrebe ne čutijo in ne vidijo, kaj je boljše. Čeprav te naše „pridige“ ne zaležejo dosti, upam, da nekaj le ostane in bo morda koristilo otrokom, ki se bodo šele rodili. Z navajanjem na vse te stvari jim ne mislimo posredovati kakih evropskih navad, saj to, kar jim podajamo, je prav za vsakega človeka, katerekoli rase in dežele.

Pri nas doma pa trije fantje Pigmejci delajo razne lončarske predmete. V začetku je bilo težko, ko še same nismo dosti vedele o tej umetnosti. Zdaj gre že veliko bolje: tudi emajliramo in začenjamo že prodajati. V začetku prihodnjega leta mislimo pri vsaki skupini Pigmejcev postaviti lončarsko peč. Če bi morale me oditi iz dežele, bodo znali z obrtjo nadaljevati, tudi ko bodo sami.

Kar je najtežje pri delu z njimi, je njihova nestalnost, kajti često se selijo. Že več fantov, ki so se naučili pri nas tega dela, je odšlo. Sami imajo to nomadsko kri, te odselitve pa velikokrat povzročajo tudi drugi prebivalci dežele, ki Pigmejcev nimajo radi in jih stalno dolže kraje. Saj včasih res kaj ukradejo, toda obdolže jih tudi takrat, ko niso res kradli; podro njihovo kočo in jih zapode. Pigmejci si morajo pridobiti zaupanje ostalega prebivalstva. Sedaj je pri nas fant, ki se je izučil lončarstva že pred nekaj leti, pa je delo pustil in odšel, zdaj se je pa vrnil in pravi, da bo ostal za vedno tukaj. Ta fant, ki ima morda 22 let, je že imel dve ženi, obe sta ga zapustili (ali pa ju je on odgnal, resnico je težko zvedeti), a sedaj išče že tretjo ženo. S prvo in drugo je že imel otroke. Njegov oče ima tri žene, toda vsaka ima svojo kočo in za vse tri še kar lepo skrbi.

Boste morda vprašali, kako je s krščanstvom pri Pigmejcih. Težko je na to odgovoriti. Ko smo prišle sem, smo imele misel, da še niso sposobni za sprejem Kristusove blagovesti, da jih je treba najprej osvoboditi, da so ljudje in ne živali. Ostali prebivalci jih ne smatrajo za ljudi. Ločitev med Pigmejci in ostalimi je velika. Tukajšnji kristjani Pigmejca - kristjana ne bi sprejeli medse. Seveda so vzroki vsemu temu na obeh straneh, a je vendarle velika razlika: Burundci - kristjani so že slišali Kristusov nauk, a ne sprejmejo Pigmejcev. Ne moremo metati kamenja na nikogar. Razdor med njimi je že iz davnega časa, morda stoletja nazaj. Ne more se zahtevati od mladih kristjanov, da bi bili zmožni kar čez noč prelomiti s tradicijo. Pač božja beseda v njih srcih le počasi zori.

Me sedaj mislimo, da bi vsaj tem Pigmejcem, ki delajo pri nas, pogosto čitale kakšne odlomke evangelija, ki govore o tem, kako je Jezus ljubil uboge, kako je sodil bogatine in farizeje. Povedale bi jim rade vsaj to, da je bil Kristus Bog - človek, zakaj je stopil na zemljo, kaj je delal v svojem času in kako še danes deluje. Ne bi mogli od njih že pričakovati, da bi hodili v cerkev in da bi opustili razne navade. Zanašajoč se, da bo božja beseda sama delovala v njih, skušamo začeti počasi z njih evangelizacijo, dokler moremo in kolikor moremo. Sadov kajpada me ne mislimo dočakati, kajti potrebno je veliko časa za evangelizacijo teh pigmejških src.

1. novembra je bil tukaj državni udar. Vsi so se bali, da bodo nastopili nemiri, toda vse je poteklo v najlepšem redu in brez preliivanja krvi. Kaže, da bo nova vlada bolj resno zagrabila za delo: dežela se bo v nekaj letih preobrazila, če bodo vse to izpolnili, kar so obljubili.“

PO MISIJSKEM SVETU

JAPONSKA je med redkimi deželami, kjer je misijonsko delo svobodno, a tudi med redkimi, kjer je trenutno malo sadov misijonskega dela. Med 112 milijoni prebivalcev je komaj 377.600 katoličanov. Pred letom je bilo duhovnikov 1.923 in od tega 320 domačih. Med 400 seminaristi pa je 173 domačinov. Poleg tega deluje na Japonskem še 390 bratov in 6.764 sester. Še vedno je misijonsko delo skoraj izključno posredno: preko šol in karitativnega dela. V katoliških šolah je okrog 240.000 učencev, sem je šteti 12 univerzitetnih zavodov preko srednjih šol do 600 otroških vrtcev.

ŠKOF LAMONT, ki je zdaj svetovno znan zaradi svoje odločne borbe proti rasni diskriminaciji v Rodeziji, uživa simpatije vsega sveta, zlasti odkar ga je sodišče obsodilo, ker ni prijavil članov osvobodilnega gibanja. Da je ta „rodezijski prerok“ trn v peti Janu Smithu in njegovim sodelavcem, je razumljivo. Kanadski škof Carter mu je v brzojavki simpatije kanadskih škofov zapisal: „Vaše preproško stališče v borbi za socialno pravičnost je živ zgled vsem kristjanom“

KITAJSKA obrača nase pozornost vsega sveta, odkar je umrl Maoce-tung. Mnenje diplomatov je tole: morda se bo marsikaj spremenilo, a ena stvar se ne bo: verske skupnosti nimajo dostopa in praktično je vsako versko delovanje na Kitajskem one-

mogočeno. Po mnenju Yu-pina, ki se smatra za duhovnega voditelja Kitajcev, ne samo tistih, ki so pribežali z njim vred na Formozo, ampak tudi onih na celini, je Cerkev popolnoma zrušena. O nekdanjih treh milijonih katoličanov ni sledu. Pred kratkim je v Rimu dva dni zborovalo 30 redovnih družb in se razgovarjalo prav o tem: misijonsko delo med Kitajci, seveda predvsem med Kitajci v diaspori. Dotaknili pa so se tudi Kitajske republike, a v časopisih ti razgovori niso bili objavljeni, kakor ni bil objavljen papežev govor. Diplomati vse-

Državni predsednik Rodezije Jan Smith

kakor svetujejo, naj v novi situaciji Cerkev vendarle skuša navezati diplomatske stike z rdečo Kitajsko. Za zdaj je upanje na kakšno izboljšanje skoraj enako ničli. Saj niti redovne družbe kot so jezuiti in lazaristi, ki imajo tam svoje redovne sobrate, nimajo nobenih poročil o njih. Prav tako ne kitajski verniki na Formozi in niti ne kardinal Yu-pin. Kako dolgo bo še kitajska Cerkev v katakombah?

V AFRIŠKI GVINEJI je predsednik Macias Nguema izdal dekret, s katerim je krščanskim staršem prepovedano dajati svojim otrokom krščanska imena. Gvineja, nekdanja španska kolonija, je postala ena tistih dežel, kjer vlada nasilje. Saj pravijo, da je tretjina prebivalstva zbežala iz dežele od leta 1969, ko je Nguema prevzel oblast.

KOLIKO DUHOVNIKOV dajo posamezne afriške države, je razvidno iz statistike preteklega leta. Statistika računa, na koliko katoličanov pride en duhovniški kandidat. Takole si slede posamezne države. En duhovniški kandidat pride v Abesiniji na 416, v Sierra Leone na 2.080, v Nigeriji na 4.182, v Tanzaniji na 5.196, v Ugandi na 7.029, v Ghani na 9.684, na Slovenokošeni obali na 9.697, v Kamerunu na 9.993, v Keniji na 10.338, v Malawi na 10.779, v Rodeziji na 10.869, v Rwandi na 16.069, v Zambiji na 17.294, na Madagaskarju na 17.294, v Zaire na 22.064, v Južni Afriki na 23.353, v Angoli na 29.369, v Mozambiku na 48.333 in v Burundi na 52.273 katoličanov. Seveda je v Abesiniji katoličanov malo in zato tudi malo duhovnikov, dočim v Zaire blizu 10 milijonov, torej kljub slabšemu odstotku razmeroma veliko duhovnikov. Vsekakor pa je statistika zelo zanimiva in bi jo bilo vredno primerjati z evropskimi državami.

MOZAMBIK je priča boja med komunistično vlado in Cerkvijo. Škofje so v pastoralnem pismu sprejeli dejstvo, da je vlada vzela vse šole in bolnice. A istočasno so škofje zahtevali, da jim da svobodno možnost, ohraniti ali si ustanoviti vse tiste ustanove, ki so za življenje Cerkve nujno potrebne. To so zlasti bogoslužni prostori, semenišča, vzgajališča redovnih družb itd. Odkar je prevzela oblast FRELIMO, je zapustilo Mozambik okrog 600 tujih misijonarjev. A vendar je ostalo tam še okrog tisoč misijonarjev in misijonark, večinoma portugalske narodnosti. Škofje Mozambika in Tanzanije se pogovarjajo in pogajajo, kako bi mogli misijonarji iz Tanzanije pomagati Mozambiku posebno v pokrajinah, kjer je pomanjkanje duhovnikov preobčutno. Ta bratska pomoč bo nedvomno obenem gojila misijonskega duha v mladih cerkvah.

V BURMI je med 27 milijoni prebivalci le 276.000 katoličanov. Leta 1966 so bili pregnani tuji misijonarji. Novih vizumov oblast ne daje. Dasi tam še delujejo člani desetih redovnih družb, je njihovo delo zelo omejeno. Najtežje je pač to, da so misijonarji večinoma stari, novih moči pa ni. Upanje pa daje dvoje: semenišče za domače duhovnike lepo deluje in intervencije zlasti italijanskih diplomatov dajejo upanje, da se bodo razmere tudi v Burmi izboljšale.

MUSLIMANI so na zborovanju v Karačiju (Indija) aprila meseca napravili sklepe, ki popolnoma nasprotujejo dialogu med muslimani in katoličani. Nasprotno dajejo nalog, naj se v vseh muslimanskih državah strogo nadzoruje delo misijonarjev; naj se vse stori, da se katoliške ustanove, zlasti šole, počasi osvoje in pridejo v muslimanske roke. Seveda niso vsi

muslimani po vseh deželah istega mnenja in tudi resolucije tega zborovanja niso nikaka uradna izjava muslimanskega sveta. Vendarle je dokaz, kako je v mnogih muslimanskih blokih protikrščansko stališče še prav tako močno kot pred stoletji.

V JUŽNI AFRIKI so postale predmet pozornosti katoliške šole. Nadškof Durban Denis Hurley je izdal nalog, naj vse šole sprejemajo bele in črne otroke v iste razrede. Na vlogo škofov vladi, naj da za to dovoljenje, je bil odgovor negativen. A škofje vztrajajo v svoji odločitvi. Seveda pričakujejo, da bo vlada, ki še vedno strogo zahteva rasno diskriminacijo, na svoj način odgovorila in skušala z raznimi represalijami odvrniti katoličane od tega načrta. Morda bo edini pomislek ta: da je pozornost vsega sveta obrnjena na Južno Afriko in Rodezijo, kjer je isti rasni problem.

V SUDANU se je leta 1971 sovražstvo med muslimanskim severom in črnim jugom pomirilo. Vstalo je upanje, da bo mir trajen. A vsako leto težje prenašajo položaj v južnem delu. Obljube in pričakovanja so ostala na papirju. Jug zlasti zato trpi, ker vsa pomoč, ki prihaja od zunaj, ostane v Kartumu, glavnem mestu severnega muslimanskega dela države.

ALŽIRSKA VLADA je poddržavila vse privatne šole. S tem je prizadetih 40.000 otrok, ki so obiskovali katoliške šole.

FRANČIŠEK ASIŠKI je priljubljen svetnik ne le v katoliških deželah, ampak tudi v misijonih. Zlasti Japonska ga pozna. Saj je izšla že vrsta življenjepisov o asiškem ubožcu. Lani smo praznovali 750-letnico njegove smrti po celem svetu. S svojim evangeljskim duhom ni bil le eden največjih reformatorjev v zgodovini krščanstva, ampak je tudi da-

Prvi minister Južnoafriške republike
J. B. Vorster

nes klicar k poglobljenemu krščanstvu. To je bilo čutiti v vseh proslavah njemu na čast. V Indiji je na romarje v Agri, kjer je svetišče svetega Frančiška, posebno poslanico nasloвила sama predsednica Indira Gandhi. V pismu je zapisala, da ji je asiški ubožec posebno pri srcu in da večkrat moli njegovo molitev: O moj Bog, dopusti mi, da bom tvoj glasnik miru...". Predsednica pravi, da bi morali danes vsi premišljevati Frančiškov nauk, da bi mogli živeti v miru s seboj in v miru z drugimi.

V ČADU so večinoma muslimani, slaba polovica pa je črnih animistov. Prejšnji režim je zelo utesnjeval delo misijonarjev. Novi predsednik Felix Malloum pa je dal zagotovilo, da se država ne bo vmešavala v verske probleme in da bo pustila svobodo evangelizacije. S tem je bilo katoličanom dano veliko olajšanje.

IZ MISIJONSKEGA ZALEDJA

MZA-SKUPINE V USA SO LEPO PRAZNOVALE MISIJONSKO NEDELJO 1976

Glavna tajnica Misijonske znamkarske akcije Sonja Ferjan nam je poslala dopis, iz katerega za vse bralce „Katoliških misijonov“ povzemamo tele vesti o misijonskih naporih skupin MZA v Združenih državah okrog pretekle jubilejne Misijonske nedelje:

V New Yorku

Tamkajšnji krožek MZA je priredil misijonsko akademijo, ki je sijajno uspela. Rojaki so se po maši ob desetih zbrali v dvorani polnoštevilno. Duhovni vodja krožka o Rihard Rogan OFM je najprej imel nagovor ob Jezusovi oporoki: Pojdite in učite vse narode. Po govoru se je razvijal program, ki ga je skupno s predsednico Heleno Klesin pripravila Cirila Saksida. V nastopih je sodelovala predvsem mladina, a tudi nekateri odrasli so se izkazali. Vmes je bil srečolov in končno okusno pripravljeno kosilo, za katerega so slovenske gospe darovale veliko peciva. Ta misijonska prireditve je vse navzoče poživila v misijonski ideji in jim vlila misijonskega ognja. Darove, ki so jih ob akademiji zbrali, bodo razposlali slovenskim misijonarjem za njih lačne, gobave in bolne.

V Clevelandu

so Misijonsko nedeljo proslavili pred vsem med članstvom MZA. Predsednica krožka Marica Lavriša je prebrala misijonsko misel, nakar je sledil misijonski razgovor, pa nabirka za slovenske misijonarje.

V Gilbertu

so se zbrali rojaki pri skupni maši, pri kateri je imel č. g. Franc šuštaršič lep misijonski govor. Vsak od navzočih je pri darovanju oddal svoj misijonski dar v kuverto in vsa nabirka bo razdeljena med slovenske misijonarje. Predsednica Anica Tushar lepo širi misijonsko misel tudi med tamkajšnjimi domačini.

Jolietski misijonski krožek

je presenetil s sporočilom, da so za Misijonsko nedeljo pripravili „Bake Sale“. S prodajo peciva so začeli že pri večernih mašah v soboto, nadaljevali pa pri nedeljskih. Tudi srečolov so priredili. Predsednica krožka Marija Jeretina je pisala: „Hvala Bogu, da je misijonska zavzetost med nami tako živa, a ob Misijonski nedelji smo jo še poživili.“

Iz Kalifornije

zavimo, da je predsednik MZA Slavo Oven med rojaki, misijonskimi prijatelji, ki so krajevno zelo daleč drug od drugega in se zato samo pismeno srečujejo in povezujejo, zbral ob Misijonski nedelji darove za vse slovenske misijonarje.

Od drugod, se pravi iz čikaškega konca, iz Milwaukeeja in St. Paul Mineapolis, kjer so tudi krožki MZA, še pričakujejo poročila.

TUDI V KANADI SO ROJAKI NA MISIJONSKO NEDELJO ZELO MISIJONSKO ZAŽIVELI

O tem nam ista poročevalka Sonja Ferjan ve povedati sledeče:

Iz Lethbridgeja v Alberti se je oglasila MZA sodelavka in poslala zbrane darove od misijonsko čutečih prijateljev in sodelavcev. Ta gospa, Antonija Fylypczuk je dolgoletna sodelavka MZA v tistem kraju.

Iz Windsorja je pa poslala zbrane darove Mimi Martinčič. Po sveti maši, ki jo je daroval p. Tadej Trpin OFM, so priredili Baragovo misijonsko proslavo s srečolovom. Zbrane darove so oddali polovico za Baragovo beatifikacijo, polovico pa za slovenske misijonarje.

V Torontu je tamkajšnji župnijski misijonski krožek pri Mariji Pomagaj, ki pa vključuje v tem pogledu vse rojake obeh slovenskih torontskih župnij, takole imenitno proslavil Misijonsko nedeljo:

Po molitveni uri, ki jo je vodil predsednik krožka Janez Marentič, je bil blagoslov z Najsvetejšim, ki ga je dal č. g. Matija Balažič.

V dvorani se je zbralo kar okrog 700 rojakov. Govor je imel č. g. Karel Wolbang CM, ki je, kot on zna, navduševal k še zvestejšemu misijonskemu sodelovanju, češ da moramo sleherni dan kaj storiti za rast misijonske Cerkve.

Tudi duhovni vodja tamkajšnjega misijonskega krožka č. g. Jožef Časl in pa župnik Tone Zrnc sta pozdravila številne navzoče. Sledil je srečolov, pa okusno pripravljena večerja s slovenskim pecivom, kar vse je dalo lep izkupiček za slovenske misijonarje.

KOROŠKI "MISIJONSKI LIST" ZA MISIJONSKO NEDELJO 1976

Na 12 straneh dvobarvnega tiska, velikega formata, je na prvi strani posebno povdarjena 50. letnica svetovne Misijonske nedelje. Objavljena je „nadpastirska beseda“ nadškofov in škofov Avstrije ob tej priliki. Statistični podatki o tem, kako se je številčno razmahnila katoliška Cerkev v teh petdesetih letih, so kaj zgovorni, dasi je imeti pri tovrstni statistiki pred očmi tudi dejstvo, da se je v istem času še bolj pomnožilo prebivalstvo zemeljske oble. K ideji Misijonske nedelje spadajo tudi sestavki: „Misijoni – zapoved sedanjosti“, „Obličje Cerkve v tretjem svetu“ in sestavek, ki pove, da so v

letu 1975 avstrijski katoličani oddali papeškimi misijonskim družbam 35 milijonov šilingov in da so vzdrževali gmotno 20 afriških škofij, poleg vsega drugega. Splošno misijonske vsebine so še sestavki: „Iz misijonarjevega dnevnika“, „Problematika afriške teologije“, ki ga je poslal v objavo misijonski bogoslovec frančiškan v Dahomeyu Marijan Marinčič, poročilo o Misijonskem dnevu v Ljubljani, odgovori filipinskih visokošolcev na vprašanje „Kaj je misijonstvo“ in vrsta najnovejših vesti iz misijonskega sveta. O Jože Kokalj v besedi in sliki poroča, kako „V Zambiji gradijo cerkve in Cerkev“ Ostalo gradivo je posvečeno akciji za vzdrževanje domačih bogoslovcev, ki je dosegla že število 260.

RADOSNA VIJEST

Deveta letošnja številka tega misijonskega informativnega lista, ki ga izdajajo v Sarajevu v srbskohrvaškem jeziku ima sledeče misijonsko gradivo: Poslanica svetega očeta za svetovni misijonski dan, članek Duhovnost in evangelizacija, ki ga je napisal mons. Bifet, direktor centra za misijonsko poživljenje v Rimu, in pa 18. nadaljevanje Smernic za dialog med kristjani in muslimani. Ostala vsebina ni specifično misijonska, saj so skoraj celotne 4 centralne strani v besedi in sliki posvečene vsekakor zelo pomembni manifestaciji v Splitu ob priliki 1.300 letnice pokristjanjenja Hrvatov in 1.000 letnice, odkar je hrvaška kraljica Jelena postavila prvo svetišče Mariji. Tudi petega nadaljevanja opisovanja Svete zemlje ne smatramo za misijonsko, ker Svete dežele, ki je vsa posejana s krščansko navzočnostjo in je prav v njej Kristus začel svojo evangelizacijo in širjenje Cerkve ter odrešenje sveta, ne smatramo za misijonsko deželo, čeprav je tam večina prebivalcev ali judovske ali mohamedanske vere.

Med tem je izšla tudi že slavnostna številka „Radosne vijesti“, posvečena predvsem zlatemu jubileju Misijonske nedelje. Nekaj strani te številke je tiskanih v štiribarvnem tisku. O vsebini bomo več poročali v naslednji številki našega lista.

URBANIANA

To je mesečno glasilo papeške misijonske univerze v Rimu, ki mu je odgovorni urednik naš rojak mons. dr. Maksimilijan Jezernik, glavni tajnik te univerze. številka za maj in junij prinaša na čelni strani sliko sv. očeta in pa velikega rektorja omenjene univerze Luigia Bogliolija ob avdijenci pri sv. očetu, v kateri je papež priporočal večji dotok domačih bogoslovcev tako v Zavod Propagande kot na to univerzo. Zanimivo je poročilo o osmih kardinalih, večinoma iz misijonskih dežel, ki so bili nekdanji študentje te univerze. Objavljen je seznam predavanj lanskega narodnega misijonskega kongresa v Rimu, ki so izšla v treh knjigah in ki jih prejemo tudi pri uredništvu „Katoliških misijonov“. Vseh sestavkov skupaj je nad 100. Med njimi so tudi dela slovenskih predavateljev na kongresu: Janeza Vodopivca, Franceta Rodeta, Maksimilijana Jezernika in Petra Remca.

naši misijonarji pišejo

MADAGASKAR

Z otoka nam slovenski misijonarji v raznih pismih sporočajo marsikaj novega.

JANKO KOSMAČ nam iz Ankarane 20. 8. piše:

„Sprašujete, kje smo sedaj slovenski misijonarji. Jaz sem še vedno v Ankarani. Franček Kraner in Pepi Gider sta že od velike noči v Midongy. Janez Puhana deluje oziroma bo deloval južno od Matange, kjer župničuje Janko Slabe, a Puhana ne bo njegov kaplan, ampak bo samo živel pri njem, da bosta dva skupaj.“

V naslednjem pismu z dne 25. 11. nam isti misijonar še nekaj več o tem pove:

„Župnija Janeza Puhana je najjužnejša v naši škofiji. Kraj Manambondro je središče njenega področja. Od Vangaindrana je 29 kilometrov do misijona Matanga, od koder se vozi Puhana še kakih 30 kilometrov južneje na delo v svoje področje; od Manambondro do meje škofije je pa še 55 kilometrov.“

Trenutno nas je na Madagaskarju v tako zvanem slovenskem misijonu 12 Slovencev in 3 Slovenke. Od misijonarjev so trije vaši laični misijonski sodelavci, ki jim nekateri pravijo kar semeniščniki, potem je 5 lazaristov in smo 4 iz raznih slovenskih škofij. Zaenkrat ni čuti, da bi se naše vrste pomnožile. Menda je eden mislil priti, pa je pristal bliže doma, na Slono-

koščeni obali, Ivan Bajec po imenu, Primorec.

Te dni se bodo začele duhovne vaje, katerih se bodo udeležili trije: Franci Buh, Janko Slabe in jaz. Pripravljamo se na Božič in vročina že kar pritiska.“

Očividno se misijonarji na Madagaskarju vestno vsako leto udeležujejo duhovnih vaj. O tem nas prepriča tudi pismo misijonarja IVANA ŠTANTA iz Ihosyja, ki je tudi slovenski misijonar lazarist, a deluje skupaj z italijanskimi sobraty v drugi škofiji nekoliko severno od slovenskega misijona. V začetku oktobra nam tole piše:

„Prve dni septembra sem se vrnil iz duhovnih vaj v Fort-Dauphinu. Tam sem se srečal z različnimi slovenskimi misijonarji. Sedem nas je bilo rojakov: sobratje Puhana, Rok, Sušnik in Opeka, dva škofijska, Gider in Kraner, in jaz. Tudi smo zapeli kako slovensko. Misijonarjev drugih narodnosti, Francozov, Špancev in Italijanov je bilo približno tudi vsakih toliko. Vseh skupaj nas je bilo na duhovnih vajah 30 duhovnikov. Vodil nam jih je lazarist P. Silvestre.“

Po duhovnih vajah sem nameraval iti v Vangaindrano, pa ker sem bil s tako številnimi misijonarji tamkajšnjega misijona že v Fort-Dauphinu skupaj, sem preložil obisk na drugo leto. Pravijo, da bo letos prišel obiskat svoje misijonarje poljski provin-

cial, da pa drugo leto pride slovenski provincial Franc Rode, da pregleda ta misijon in njega potrebe, a on bo poleg tega vodil tudi letne duhovne vaje za misijonarje različnih narodnosti.

Moja prisrčna zahvala vsem dobrotnikom. Molimo drug za drugega!“

Iz Tangainony-ja nam 1. novembra piše misijonarka, usmiljenka, sestra TEREZIJA PAVLIČ:

„Oprostite, ker ste morali čakati na odgovor. Imeli smo obisk naše generalne predstojnice in smo bili kajpada precej zavzeti.

Naj Vam odgovorim na vaša vprašanja:

Sestre usmiljenke imamo na Madagaskarju svojo provinco. Do leta 1974 so jo vodile francoske predstojnice, 12. 2. 1974 je pa postala provincialna predstojnica Malgašinja s. Ranebelson, ki biva v Fort-Dauphinu, kjer je osrednja hiša s semeniščem.

Vsega skupaj nas je sester 184, od teh 84 domačink. Ostale pripadamo 16 različnim narodnostim. Imamo tudi 12 novink in 40 aspirantk.

S. Terezija Pavlič (brez očal) na obisku v domovini, s sestro-sorodnico.

Število postojank na celem Madagaskarju je 24, od tega jih 14 vodijo misijonarke, 10 pa sestre domačinke. Poleg tega so 3 malgaške sestre, ki se ukvarjajo z vzgojo mladine, ravnateljica noviciata je pol Malgašinja, pol Kitajka. Tudi 3 sestre provincialne svetovalke so že domačinke. Zelo se dela na to, da vsa vodilna mesta zavzamejo Malgašinje, ki se na to tudi pridno pripravljajo.

Provinca skrbi, da se vse sestre že kot aspirantkinje čim bolj izšolajo, večina za učiteljice, nekatere še posebej za katehistinje. Na naših postojankah imamo Malgašinje kot učiteljice v otroških vrtcih, v gospodinjstvih šolah, pa tudi ravnateljice šol so že. Kar zadeva bolničarsko službo, pri Malgaših ta posel ni preveč upoštevan, razen babice, katerih je pa mnogo. Usmiljenke imamo sedaj samo dve sestri v bolničarski šoli. Na našem misijonu v Tangainonyju nas je šest. Prednica je naša sestra Marjeta Mrhar, ki je obenem tudi provincialna svetovalka in ki z mojim sodelovanjem dela predvsem na zdravstvenem področju; druge sestre ali obiskujejo bolnike po domovih, ali so katehistinje in se ukvarjajo z mladino, ena pa skrbi tudi za cerkev. Tangainony ima prebivalce rase zafisoro, katerih število je bilo pri zadnjem štetju ugotovljeno na 5.975 oseb. Tu je župnija, ki jo oskrbujeta dva francoska lazarista in ki je zelo obsežna, saj ima nič manj kot 28 podružnic, od katerih so nekatere zelo oddaljene in težko dostopne. V naši fari delujemo samo lazaristi in usmiljenke, drugih misijonarjev in misijonark ni.

V dispanzerju še vedno nimamo zdravnika, vse, kar je bolno, se zateče k meni po pomoč; kar si upam sama zdraviti, naredim, druge pošljem k zdravniku v Farafangano, kamor pa ljudje še vedno neradi gre-

Misijonar Ivan Štanta CM je z malgaško mladino postavil tale Marijin kip vrhu gore.
Naš misijonar sedi v ospredju.

do, bodisi ker so po sredi materialne
ovire (tam je treba vsa zdravila pla-
čati), bodisi, ker mislijo, da jim tudi
zdravnik ne bo mogel pomagati, če
jim sestra ne more. Tako mnogi osta-
nejo kar doma, ali ozdravijo brez
vsega, ali pa umrejo. Navadno tudi
pogani pravijo: je že tako Bog hotel.

Vprašujete me o misijonu, kjer je
pred leti tako uspešno delovala s. Da-
nijela šeme, ki pa je morala radi bo-
lezni v domovino. Misijon je v žalost-
nem stanju: centri za zdravstveno
osveščanje prebivalstva, ki jih je ona
ustanovila, so zapuščeni. Ljudje se
stro Danijelo zelo pogrēšajo.

Danes smo imeli pri nas prvo sveto
obhajilo, katerega je prejelo 36 otrok:
19 fantov in 17 deklic; od teh so 4
deklice in 5 fantov prejelo tudi sveti
krst. Kar je bilo novo za to faro: sv.
obhajilo so prejeli pod obema podoba-

ma in sv. hostijo položeno na roke.
Prav tako so to novost doživeli tudi
njihovi starši in botri oziroma botre;
vsi okrog oltarja. Med tem je g.
župnik obhajal ostale vernike.“

Od misijonarjev lazaristov imamo
dve pismi z meseca decembra:

ROK GAJŠEK CM nam iz Ranome-
ne piše prvi dan tega meseca. Iz nje-
govega pisma povzemamo sledeče:

„Kaj naj vam pišem od tukaj?
O vsem ste na tekočem. Naj vam po-
vem le to, da se imamo še kar dobro.
Vaši trije laični sodelavci so se lepo
vživeli in je vsak pri svojem delu.
Pri nas v Ranomeni je Tone Jemec,
tih fant; dela mu ne primanjkuje,
Janko Glinšek si je v Vangaindrano
uredil mehanično delavnico, obenem
dela družino Petru Opeku in Radu
Sušniku. Fredi Žitnik pa je trenutno

v Midongyju, kje sta Pepi Gider in Franček Kraner. Ko bo tam končal, se bo za nekaj mesecev preselil k Jankotu Slabetu v Matango, potem ga pa že pričakuje France Buh v Vondrozo.

Po vrnitvi z dopusta v domovini je s. Marija Pavlišič prišla k nam v Ranomeno kot prednica sester usmiljenk. Verjetno tudi že veste, da smo dobili novega škofa v osebi Charles-Remí Rakotonirina. Je jezuit, star 48 let, doma iz sosednje škofije, kjer je bil do nedavnega generalni vikar. Prvo srečanje z njim in slovesen sprejem v Farafangani bo 12. decembra: najprej koncelebracija v stolnici, naslednji dan pa z njim prijateljski sestanek, škofovsko posvečenje bo enkrat pozneje.

Priložena slika je bila narejena ob

srečanju mladine iz Ranomene in iz glavnega mesta.“

PETER OPEKA CM pa v začetku decembra piše svojim domačim, a je tudi za vse bralce našega lista marsikaj zanimivega. Kot vemo, deluje skupaj z Radotom Sušnikom v središču slovenskega misijona v Vangaindrano.

„Je že pozna ura. Cel dan je bilo zelo vroče. Sedaj se pripravlja na dež, ki bo morda le malo shladil. Že dva tedna nimamo dežja. To ni normalno, ker smo že v deževni dobi. Težko se spravim k pisanju v tej vročini. Ob koncu dneva sem zelo utrujen in komaj čakam, da grem spat, kar je navadno ob pol enajstih, zjutraj pa vstanemo že ob pol petih. Otroci so tukaj zelo zgodnji; ko mi vstajamo, se pod

Levi na sliki je Rok Gajšek, ob priliki srečanja mladine iz Ranomene in glavnega mesta na Madagaskarju.

Misijonar Pepi Gider in Peter Opeka CM na vzpetini nad pokrajino Rdečega otoka.

našim oknom že učijo katekizem. Mašo imamo vsak dan ob pol sedmih zjutraj. Trenutno se pripravljajo 50 otrok za prvo obhajilo, ki bo na božični dan. Otroci se tega praznika zelo vesele. Zadnjič sem moral od vseh, ki so se pripravljali, izbrati tiste, ki so za prejem prvega obhajila dovolj pripravljani, ker so redno hodili k verouku in so se tudi učili. Veliko jih je bilo zavrnjenih. Eni so plesali od veselja, drugi pa jokali, ker niso bili sprejeti. Seveda, potem so niso bile mamice prosit, da bi le prihajale sina ali hčerkico k obhajilu. Zelo težko mi je bilo prošnje zavračati, a sem moral, tako bodo stvari jemali bolj resno. Zadnji mesec se skoraj vsak dan skupaj z otroci učimo katekizem, tako da je veliko življenja na našem misijonu. Zelo me veseli,

gledati radostna obličja teh otrok, to mi daje veliko poguma za delo. Otroci se zelo radi vrtijo okrog naše hiše, skoraj nikdar nismo sami.

Kmalu bo leto dni, kar smo se poslovili v Argentini. Kako hitro mine čas. Tu delam s srcem in vso dušo. Ko obiskujemo kristjane po vaseh, jim pravimo, da smo mi tukaj z dušo in telesom zanje, čemur se kar čudijo. Ti obiski po vaseh so moje veliko veselje.

Danes smo pospravljali neko sobo, ki jo bomo preuredili v mladinsko razvedrilnico. Sedaj so tu velike počitnice in je veliko mladine, ki ne ve, kam bi se dala; lahko se bodo shajali pri nas. Pred par tedni smo jim odprli knjižnico. Za mlade se moramo še posebej zanimati, a jih je toliko, da delo zanje presega naše moči.

Iz Ranomene piše svojim domačim koncem novembra tudi TONE JE-MEC. Tele vsem zanimive podrobnosti povzemamo iz njegovega pisma:

„Res sem se malo polenil s pisanjem. A delno me opravičuje dejstvo, da sem bil zadnje čase precej na potu. Prvi teden v novembru je bil sestanek vseh slovenskih misijonarjev v Vangaindrano. Nato sem šel s Pepijem Giderjem in Jankom Glinškom v mesto Fianarantsoa, ki je približno 450 kilometrov od Ranomene. Tam smo morali dati pregledati novi avtomobil Land Rover, nakupili smo razne potrebščine in knjige, jaz sem pa moral nabaviti tudi precej prešanega lesa, ki ga v Ranomeni ne dobim. Kupili smo tudi motorno kolo za Fredija. Zdaj smo vsi trije motorizirani, da se lahko premikamo iz enega kraja v drugega.

V Fianarantsoa sem po dolgih devetih mesecih, ki so kar hitro minili, spet enkrat videl mesto, kakor so kraji v Argentini. V tem mestu živi drugo pleme kot pri nas. Takoj se opazi ogromna razlika, kot da bi bil tu drug narod z drugačno mentaliteto. V tem mestu je tudi več tujcev: Kitajcev, Indijcev in Francozov. V kraju smo ostali štiri dni in med tem časom je bil proglašen novi škof naše škofije, ki je tam doma. Tako smo imeli srečo, da smo bili prvi od misijonarjev njegove nove škofije, ki smo ga pozdravili. Delo v škofiji bo prezel sredi decembra.

Zdaj sem približno teden dni v Ranomeni, kjer izdelujem mize za ping pong in druge drobnarije. Vročina je pa kar huda, ker že teden dni ni dežja, da bi malo ohladil. Mizarsko delo v tej vročini ni nič prijetno, ker se stalno žaga in je kmalu človek poln prahu, ki se te prijemlje, tako da se moram kar dvakrat na dan skopati.“

AFRIKA

Prejeli smo prvo pismo iz Sudana od našega misijonarja, jezuitskega brata, FRANCETA PREGIJA. Tja je bil pred kratkim poslan iz Anglije po dolgoletnem delu v Rodeziji. Piše nam 20. novembra iz kraja Bussere Wau v Sudanski državi:

„Prav lepa vam hvala za pismo, ki je semkaj prej prišlo kot pa jaz. Tu sem šele 10 dni. Kraj mi je zelo všeč, le hribov pogrešam, ker tu je vse sama ravnina. Ljudje zgledajo bolj revni, kot pa so bili oni v Rodeziji; večina od njih skoraj gola hodi okrog, le profesorji in pa naši študentje so oblečeni. Vročina je tu večja, kot je bila na prejšnjem misijonu, kar mi je po eni strani všeč, kajti v Angliji je bilo bolj hladno. Jezik je v glavnem arabščina, le da tu uporabljajo latinske črke. Malo sem se je že naučil v mestu Khartumu, kjer sem moral cel mesec čakati, da se je odprl promet proti jugu, ki je bil zaprt zaradi neke bolezni, katero prenašajo zelene opice; še sedaj je nekaj krajev zaprtih. Poprej je ta bolezen terjala ogromno žrtev, zdaj je že bolj pod kontrolo.

O deželi in misijonskih razmerah v njej vam bom že kaj več pisal, ko se malo bolj razgledam in ko bom imel tudi kaj več časa. Zdaj smo namreč ravno začeli s poukom in je v začetku bolj hudo. Veseli smo, da smo lahko semkaj prišli. Tu sta sedaj dva Angleža, dva Amerikanca, en Indijec, en Ugandčan in moja malenkost; bogoslovcev imamo v prvem letniku 30 in nekaj v drugem letniku. Upam, da jih bomo maja meseca lahko še več sprejeli, če nam bo uspelo do tedaj popraviti stavbo, ki so jo pred nekaj leti skoraj povsem razbili. Tu je namreč veliko semenišče.“

Misijonska zdravnica dr. JANJA ŽUŽEK iz Etiopije nam je poslala za

misijonsko tombolo več etiopskih križev in pa tri slike preroka Davida s harfo, naslikane na kozjo kožo. Objublja, da bo ob prvi priložnosti, ko ji bo čas dopuščal, napisala članek o novih razmerah v Etiopiji. Sedaj tega ne more, ker je druga zdravnica zbolela in odšla nazaj v Nemčijo julija meseca in je tako naša misijonarka že šest mesecev noč in dan edina za zdravniško pomoč. A v januarju pride k njim nova zdravnica, pa si bo s. Janja mogla vzeti nekaj dopusta in nam napisati zaželjeni članek.

Že koncem maja nam je iz republike Liberije pisal misijonar RINK ALOJZIJ, ki je pred leti deloval v Ugandi. V novi deželi Liberiji deluje na srednji šoli, ki jo vzdržuje družba v kraju Monrovia. Pravi, da so ljudje dobri, a je med njimi še zelo malo katoličanov, precej več pa kristjanov drugih pripadnosti. V deželi vlada precejšnja vročina in vlaga in je za ljudstvo življenje precej težko. Zahvaljuje se nam za pomoč, ki smo mu jo poslali. Sporoča, da je bil v Ghani na obisku in se je srečal tudi s s. Silvo Žužek. Skupaj sta gledala skioptične silke iz bivšega misijona v Ugandi, kjer sta pred leti oba delovala.

Iz Republike Benin, bivšega Dahomeja, nam je začetku oktobra 1976 pisal frančiškanski bogoslovec MARIJAN MARINČIČ:

„Minilo je že kar precej časa, odkar sem se vam zadnjič oglašil. Po veliki noči so se namreč začele priprave na izpite, sledili so izpiti sami, potem pa sem šel na trimesečni dopust v domovino.

Srečanje z domačimi je bilo seveda več kot toplo in pristrčno, a zame je bilo tudi težko, kajti zaradi boleznii mame skoraj ne bi spoznal. Potem sem imel seveda vse polno srečanj z znanci, sorodniki in sobrati. Sledila

je enomesečna priprava na obljube, in sicer na Sveti gori pri Gorici, nato obljube same, katere sem delal v Ljubljani, skočil sem tudi v Švico, kjer sem bil en teden, še kratka tura v ostenje Triglava in teden odhoda se je približal. Toda... Prav tedaj se je mamino zdravje tako poslabšalo, da je morala nemudoma v bolnico. A ker mi je zdravnik zatrdil, da ni zaenkrat nič življenjsko nevarnega, sem se, čeprav s težavo, odločil za povratek v Afriko.

Letos smo imeli v semenišču zelo velik številčni prirastek. Prišlo je namreč kar 21 novih, tako da se je naše število povzpelo od lanskih 36 kar na 57. Najbolj presenetljivo pa je to, da je Benin, kar se že dolgo ni zgodilo, dal kar 16 novih duhovniških kandidatov. Človek bi tako mogel reči, da je bil socializem blagoslov za vero in z njo za duhovniške poklice. Nekaj resnice bo že na tem.

Deževna doba je bila letos po nekaterih krajih Afrike s svojim blagoslovom zelo skopa, tako da grozi lakota. Trenutno je pri nas čas male deževne dobe, toda v desetih dneh, odkar sem tu, še nismo imeli kaplje dežja. Cena koruzi in milu iz dneva v dan nevarno raste. Ubogi postajajo s tem še bolj ubogi in po vrhu vsega še lačni. Beninska vlada se je skušala zavarovati pred grozečo nevarnostjo s tem, da je koruzo monopolizirala. Vsa trgovina naj bi šla preko državnih rok, da bi se tako ustvarile rezervne zaloge. Toda zadeva ni stekla kot bi morala, kajti odkupne cene so do štirikrat nižje, kot pa so realne. Posledica tega je seveda trgovina na črno, polnjenje zaporov, policija s polno paro na delu, splošno nezadovoljstvo naroda.

V verskem oziru zaenkrat nimamo posebnih problemov. Od časa do časa nas malo pošilijo z marksizmom in

maoizmom; včasih nam tudi zaplenijo kak paket verskih knjig, poslanih iz Evrope, nam malo ponagajajo pri katehezi, itd. Toda zaenkrat to še ni nič hudega. Treba je imeti le malo Pavlovega optimizma in božja stvar napreduje s svojim tempom.“

Iz Kameruna nam piše šolski brat ZDRAVKO KRAVOS, in sicer iz kraja Ombessa dne 19. avgusta. Med drugim nam nadrobi tudi tele vesti:

„V naši župniji so maristi organizirali poleg šole tudi socialno delo: posredovati ljudem dobro pitno vodo. Najprej smo naredili vodnjake pri petih šolah. Potem smo pri treh drugih naredili vodne rezervarje za deževnico. A s časom se je pokazalo, da ta sistem ni za naše ljudi, ker so nemarni; puščajo namreč odprtino nepokrito, pa se voda porazgubi in je

nimajo, kadar bi jo najbolj potrebovali. Zdaj smo se lotili drugega načina pridobivanja pitne vode. Tu ima vsaka vas več studencev. Poiščemo tistega, ki ima kaj vode tudi v suhi dobi. Studenec nekako zajezimo, da se studenčnica ohranjuje. Sezidamo nekak rezervar, da se voda ne kvari, in iz rezervarja izteka po dveh ceveh, kjer si jo ljudje natakajo. S tem načinom so ljudje zelo zadovoljni. Prav včeraj smo končali delo pri enem takih studencev, in zbrali smo se na nekak piknik, na katerem smo jedli opico.

Na jugu Kameruna žive črnici iz rodu Bantu. Katoliška vera se je začela med njimi širiti pred kakimi sto leti. Sedaj delujejo prdvsem očetje Svetega Duha, palotinci, jezuiti in drugi. Šolski bratje in zdaj tudi maristi imamo mnogo kolegijev, tudi z

Misijonar Zdravko Kravos s fanti pri delu za vodnjake; takole so se pred fotografom pokazali močne...

internati, kjer študirajo in se vzgajajo vodilni ljudje. Narod ima Cerkev in misijonarje rad. Nedeljska sv. maša s petjem in sv. obhajilom je zelo obiskana. Vendar se kaže med mladino popuščanje, kajti mladina se je izredno vrgla na doseganje čim večjih uspehov v študiju in donosnih poklicih. Radi tega se opaža tudi neuspeh v malih in večjih semeniščih, ki so bila sicer napolnjena, a niso dala nobenih poklicev. Zato so cerkveni predstojniki v zadnjem času zaprli že več semenišč.“

Iz države Zaire, bivši Belgijski Kongo, nam je prvič pisala misijonarka s. MOJCA KARNIČNIK, v začetku julija, iz kraja Popokabaka, kjer deluje:

„Za konec šolskega leta je bilo zelo veliko dela na naši šoli. Prvo, kar skušam v počitnicah urediti, je zastopala korespondenca.

Šele včeraj je prišla do mene vest o smrti o. Stanka Poderžaja. Zelo me je pretresla. Veste, še kot otrok sem silno rada prebiral(a) ‚Glasnike Srca Jezusovega‘ in ‚Glasnike Najsvetejših Src‘, katerih je imel moj oče na podstrešju spravljenih več letnikov. Med tisto šaro so me domači večkrat našli sedečo na kakem zaboju, vso zastopljeno v branje. Tako sem se seznanila z ‚Bengalskim misijonarjem‘ vzljubila misijone in zahrepenela po njih. Ime patra Stanka mi je postalo domače. Ko sem se pred dvema letoma odpravljala v misijone, sem ga po naključju srečala v Ljubljani. Lahko si predstavljate moje veselje. Bila sem presenečena, ko sem ga našla še tako mladostnega. Takrat nisva posebno veliko govorila, a pozneje, že iz Afrike sem mu pisala in mu povedala, da je tudi on precej ‚kriv‘, če sem postala misijonarka. Tako sva vzpostavila pismene stike. Prav sedaj sem računala, da bi že

moralo priti njegovo pismo... Upajmo, da pri Bogu prosim za nas.

Danes mi misli pogosto uhajajo domov. V domači vasi moje mame je nova maša mojega bratranca. Vesela sem in Bogu hvaležna, da je iz mojega sorodstva še enega poklical. Seveda bi bila rada pri tej lepi slovesnosti zraven, a z veseljem darujem to žrtvico Bogu s prošnjo, da bi bil Niko duhovnik po božjem Srcu.

Učenke vseh treh srednjih šol, ki jih imamo v našem misijonu, so v glavnem že odšle na svoje domove. Nekatere so morale kar peš, in seveda s prtljago, tudi po 100 kilometrov in več daleč. Naveličale so se čakati na prevozna sredstva, s katerimi so vedno precejšnje težave. Z njihovim odhodom se je misijon skorajda izpraznil.

Sedaj se nahajamo sredi suhe dobe. Le-ta traja pri nas od junija do septembra. Je precej puho, ker je vse rjavo in požgano. Suho travo požirajo deloma zato, da s prvim septemberskim dežjem nova hitreje zraste, deloma pa zato, ker je to lepa prilika za lov na miši, podgane ter drugo divjad in golazen. Prav malo jim je mar, če pri tem požgejo ali vsaj ožgejo tudi razno sadno drevje. Lani so mi tako popolnoma uničili krasno drevesnico, s katero sem se ukvarjala med počitnicami. Istotako se mi je zgodilo z vrtom. Vseh vrst sadike: paradiznik, zelje, paprika, čebula, špinac, itd. so bile ravno godne za presaditev, ko se je to zgodilo.

Prav lepa vam hvala za ‚Katoliške misijone‘. Prihajajo kasno, a sigurno. Zadnja je prispela januarska številka. Z veseljem jih prebiram. Obljubljam, da se bom še oglasila. Poskusila bom kdaj poslati tudi kakšno fotografijo, a zaenkrat nimam nobene primerne.“

V Tanzaniji imamo dva misijonarja: Duhovnika Emila Čuka iz Beneške

Slovenije, pa sestro Ernesto Kosovel, ki je pred nekaj leti delovala še v Hong Kongu.

O. EMIL ČUK nam iz svojega misijona Kifumbe v začetku julija piše sledeče vrstice:

„Prav lepo se vam zahvaljujem za 200 dolarjev, ki ste mi jih poslali, posebno ker mi pridejo zelo prav pri mojem najnovjšem delu: oskrbi naselja Kifumbe s tekočo pitno vodo. Tudi za bodoče se priporočam, da bom mogel že naprej tudi z vašim sodelovanjem stati ob strani mojim ubogim ljudem, ki so tako potrebni vsakršne pomoči.

Delo pri vodovodu napreduje, čeprav ne manjka težav in ovir. Vesel pa sem požrtvovalnega zastojnskega dela mojih faranov. Vaša finančna pomoč mi je tudi v moralno oporo

V začetku leta 1977 mislim delo pri vodovodu zaključiti in si nato privoščiti počitnice v Italiji. Tam je bil zadnje čase velik potres tudi po slovenskih krajih, a hvala Bogu, vsi moji sorodniki so brez osebnih nezgode, le na poslopjih so utrpeli večjo ali manjšo škodo.“

Misijonar Emil Čuk nam je v začetku decembra pisal za Božič, pozdravlja vse misijonske prijatelje in jim želi veliko božje pomoči v novem letu. Poroča, da je bil v zadnjih mesecih zelo zaposlen z deli pri vodovodu, ki lepo napredujejo, posebno pa še s krščanskim naukom za katehumene in novokrščence. 30. oktobra jih je 10 prejelo sv. krst, 44 pa prvo sv. obhajilo, vsi skupaj so bili birmani 14. novembra. Pri tem delu ga je precej ovirala boleča rana na desni nogi. 15. novembra se je spet začela šola in naš misijonar ima skrb za krščanski nauk v štirih ljudskih šolah; kmalu bo moral poskrbeti za verouk tudi v peti šoli, ki je zdaj v gradnji.

Sestra ERNESTA KOSOVEL nam je koncem junija pisala tole:

„V naši deželi je dosedaj še mirno, a se bojimo, da v bodoče ne bo tako, kajti okoli nas je vse v nereditih. Cerkev ima vso svobodo, a ne samo naša, ampak vse veroizpovedi jo uživajo. To pripomore k medsebojnemu sodelovanju. Ena mojih sosester naprimer uči verouk v državni šoli. (Tu so vse misijonske šole podržavili.) Pa učitelj drugih veroizpovedi v primeru svoje odsotnosti svoje učence pošlje k našemu pouku, včasih stori to celo musliman, dasi so bili v preteklosti muslimani katoličanom zelo nasproti. Hvala Bogu, da se je razbil led med nami.

Jaz sem še vedno na nunciaturi, od časa do časa pa hodim obiskovat s sosestrami uboge družine. Koliko morajo včasih žene in otroci trpeti zaradi mož! Nekaj let gre vse lepo v zakonu. A ko se mož žene naveliča, jo kar zapusti in pusti njej vse otroke ter se ne zmeni za pomoč pri njih vzdrževanju. Nekateri možje imajo kar štiri žene. A le zadnja ima vse pravice in prednosti. Uboge matere stegujejo k sestram roke in iščejo pomoči in tolažbe. Upam, da bodo oblasti s časom uspele izboljšati te razmere, saj predsednik naše države je zgleden katoličan in razumen mož; zelo se trudi, da bi ljudstvo postalo bolj delavno. Pred kratkim je napovedal vojsko oziroma stroge kazni za pijance in potepuhe; pred nekaj meseci so odslovili iz državne službe več tisoč uradnikov zaradi nemarnosti; če dobe može ali fante, ki postopajo brez dela, jih kar na kamijon nalože in jih peljejo na polje obdelovat zemljo. Saj tu je veliko zemlje na razpologo; če kdo obdeluje tri leta isto zemljo, postane njen lastnik. Seveda je težava v tem, ker je boljša zemlja že vsa zasedena.

"KATOLIŠKI MISIJIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Ureju'e Franc Sodja C.M., soureja in upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: El Cabezuelo (ex Loubet) 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska "Editorial Baraga S.R.L.", Pedernera 3253. S cerkvenim dovoljenjem

NAROČNINA ZA LETO 1977: V Argentini in sosednjih deželah: I. polletje 400 pesov. Celoletna: V ZDA in Kanadi: 4 dolarje; v Italiji: 3.500 Lir; v Avstriji 80 šilingov; v Franciji 20 NF; v Angliji 2 funta; v Avstraliji 4 dolarje.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, El Cabezuelo (ex Loubet) 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA: Rev. Charles A. Wolbang CM, 131 Birchmount Road, SCARBOROUGH, Ont., Canada M1N 3J7 — Mr. Rudi Knez, 17826 Brion Ave., Cleveland, O. 44119. Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741. — Mrs. Ana Gaber 2215 So. Wood Street, Chicago, Ill. 60608 U.S.A.

Kanada: Župnija Marije Pomagaj: 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont.; župnija Marije Brezmadežne: rev. Ivan Jan CM, 739 Brown's Line, Toronto, Ont. M8W 3V7; Za Montreal in Quebec: rev. Jeretina Janez CM, 405 Marie Anne East, Montreal, P.Q.; za Winnipeg in okolico. rev. Ivan Plazar CM, 95 Macdonald Ave. Winnipeg, Man. H2J 1Z9.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3

Francija: s. Cecilija Prebil, Rue du Bac 140, Paris VI.

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt.

Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford.

Avstralija: Slovenske sestre, 4 Cameron Court, KEW, Vic. 3101.

MISIJONSKI DAROVI

V SKLAD ZA VSE MISIJONARJE

Argentina, v novih pesih: Franci Markež 400; družini Zorec Sušnik, ob smrti Francke Kogovšek, 1.000; Terezija Trobec, 1.000 in Justina Pahor v zahvalo Slomšku, 1.000.

Venezuela, po Cirilu Bartolu, v bolivarjih: Ilija Anton, 100; Ciril Bartol, 103; Šega Ivan, 100; Ilija Lovrenc, 100; Boštjančič Anton, 50; Jakoš Anton, 50; Minka Rušič 50; — po Dušnopastirski pisarni v Buenos Airesu, v arg. novih pesih: Slovenci iz Venezuele, 1.020; Slovenci iz Valencije, Venezuela, 3.360; N. N., po č. g. Grileu, 23.800.

ZDA: Albin Šega, Chicago, 50 dol.

Francija, v frankih: N. N., Tuquegneux, 200; Jožefa Rotar, 50; Ivanka Mlakar, 50.

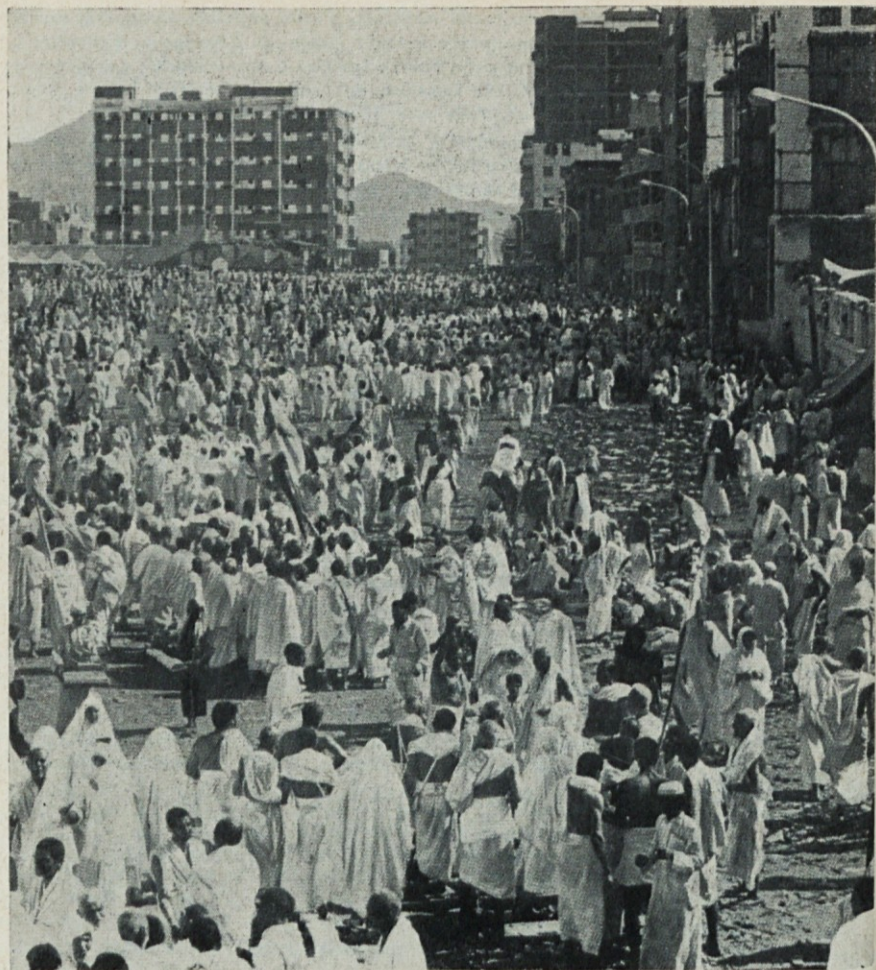
Anglija, v librah, po Gabrijeli Rehberger: J. šabec, 15; N. N., Cardiff, 10; J. Grčar, 10; A. Žla, 10; F. Lopajna, 10; J. Prevec, 10; P. Selak, 6.50; Skapar, 4.50; M. Klemenčič, 3.50; Žarb, 2; Močnik, 2; po 1 Libro: Sekolec, Rešek, Cor, Pavlič in Strojnik; Kenk 1.50; F. Rozman, 0.50. Misijonska tombola v Bedfordu 24 Liber in 69 penijev.

ZA POSAMEZNE MISIJONARJE:

Za Janka Glinška na Madagaskarju, Pečar Franc, Slov. vas, 500; za malgaški misijon, inž. Janez Bokalič, 5.000 pesov.

ZA TISKOVNI SKLAD KM

Franc Sušnik, Argentina, 500 pesov; Franciška Mukovec, Avstralija, 10 dol.; šolska sestra v Kewu, Avstralija, 14 dol.; N. N., Kanada, 5 dol.; Marija Horvat, Avstralija, 10 dol.; Frank Marolt, Kanada, 10 dolarjev.

Mohamedanski romarji v Meki (Arabija)

Registro de Prop. Int. No. 1150563
Director responsable, Lenček Ladislav
Domicilio legal, Cochabamba 1467
Buenos Aires

Corree
Argentinian
Suc. 37

FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 3143

TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 5617